

Джузеппе Спампинато (Пиппо)

ПОСЛЕДНАТА КАРУЧКА

Джузеппе Спампинато

Джузеппе Спампинато (Пиппо) е роден на 25.11.1932г. в Белпасо, живописно градче в полите на Етна. Съпруг, баща на три деца, той е чиновник в кметството, но и артист, режисьор и автор на повече от двайсет театрални постановки, написани на местния сицилиански – Sicilia Okay”, „Un capriccio di Luisella”, „Giorno di festa”, „FruFru”, „Il baule”, „La moneta di Bilonia”, „Il biglietto della lotteria”, „Il ritratto”, „Commedianti”, „La moglie perfetta”, „La scommessa”, „L’ultimu carrettu” и т.н. Ученик и последовател на Мартолио, Пирандело и Руссо Джусти, Пиппо Спампинато успява да пресъздаде нови елементи и нови театрални картини изпълнени с жизнерадостния сицилиански хумор и „vis comica”, запазвайки стила и традицията на именитите си предшественици. Студентските години в Катания са време за творчество. Тук създава университетска театрална трупа, G.A.U. (Gruppo Artistico Universitario) заедно с Баудо, Паппалардо, Музумечи и др. През 60-те години основава известната трупа „Nuova Brigata d’Arte” в Белпасо, на която дълги години е артистичен директор, а в последствие ръководи театралната трупа в родния си град „Città di Belpasso”. През 1989г. е награден с престижната национална награда за изкуство „Nino Martoglio”.

Джузеппе Спампинато (Пиппо)
ПОСЛЕДНАТА КАРУЧКА

Всички права запазени.
Авторските права върху текста на тази книга
принадлежат изцяло на преводача.

© Превод от сицилиански Даниела Илиева
© Оформител Ивайло Найчев
ISBN

Пиппо Спампинато

*Grazie Maestro
Daniela*

ПОСЛЕДНАТА КАРУЧКА
(СЕМЕЙНАТА БЕНЗИНОВА ПОМПА)

Комедия в две действия на
сицилиански диалект

Превод Даниела Илиева

ДЕЙСТВАЩИ ЛИЦА

ДОН ДЖУВАННИ САНТОНОЧИТО, занаятчия,
майстор колар (на 45 години)

ДОННА ПИППИНА, негова съпруга (на 40 години)

АННА, тяхна дъщеря (на 20 години)

Дзу БРАЗИ, бащата на Пиппина (на 70 години)

МИЧО, негов син (на 45 години)

НИНУ, работник на Джуванни (на 25 години)

КУМПАРИ САНТУ (на 40 години)

ДОН ПЕППИ (на 50 години)

АПТЕКАРЯ КУРТО (на 50 години)

РИКУ (на 10 години)

МОМЧЕ (на 10 години)

Действието се развива в малко градче в полите на Етна в
началото на 50-те години.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ

СЦЕНАТА

Стая на приземния етаж в скромната къща на дон
Джованни Сантоночито, занаятчия, майстор колар.

На стената в дъното, точно в центъра се намира
двукрила врата, която гледа към улицата и служи за ан-
тре. На стената вдясно се намира вътрешната врата,
която води към другите стаи, а на стената вляво – дру-
га врата, която води към работилницата.

Обзавеждането е скромно, типично за сицилианския
бит.

На сцената задължително присъстват: скрин, бю-
фет, малка масичка поставена до стената вляво, стенна
закачалка за дрехи, поставена до стената вдясно, някол-
ко стола.

СЦЕНА ПЪРВА

(Джуванни и Санту)

ДЖУВАННИ (сблякъл е ризата си, отмерва с широки
крачки стената в дъното, отляво до вратата и оттам до
стената вдясно) Така!... Аз какво ви казвах? Вратата се пада
точно по средата. Половината тук, половината там.

САНТУ Е, *кумпари*, сериозно ли говорите?

ДЖУВАННИ Ами че как, на шега ли?

САНТУ Искате да вдигнете стена тука по средата и
да разделите стаята ли?

ДЖУВАННИ Точно така! И трябва да е висока...

САНТУ... Чак до тавана. Разбрах.

ДЖУВАННИ И Пиле да не прехвъркне.

САНТУ Значи вие сте от тази страна (Санто стои в
ясната част на стаята), а съпругата ви от онази стра-
на...

ДЖУВАННИ Не, *кумпари*. Аз от тази страна (посочва лявата част на стаята, където е той) а моята съпру... а тя, от онази. Аз – до моята коларска работилница, а тя – до новата си бензинова помпа. Така всеки да е за своя сметка и да прави каквото си иска.

САНТУ Значи кавгата е здрава?!

ДЖУВАННИ (без да му обръща внимание) Като се вдигне тая стена и се раздели стаята, цялата къща се разделя на две равни части, така всеки един от нас ще ползва половината, без да е оцетена никоя страна. (Пауза) Няма друг начин. Къщата е на двама ни!

САНТУ Хайде де, *кумпари*! За пръв път ли се случва да има гъргъзи в някое семейство? После всичко става ясно и всичко се оправя. Пък си мисля: какво лошо има ако *кумпари* иска да купи тая помпа? Вие ще си правите каручки-те, а пък тя ще си продава бензина.

ДЖУВАННИ (както по-горе) Такаааа, подайте ми метър. Тази стая трябва да бъде разделена точно на две. Нищо не искам да открадна. Елате, премерете и вие... крайт на стената трябва да се падне точно по средата... така вратата ще бъде с два входа... Хайде, подайте ми метър!

САНТУ Ама какъв метър? *Кумпари*, не ме разсмивайте.

ДЖУВАННИ Да ви разсмивам?! Да не мислите, че се шегувам? Тука трябва да има стена! От днеска нататък, нямам нищо общо с тази госпожа.

САНТУ Не ставайте за смях пред хората, *кумпари*. (Пауза) Хайде, аз ще ви помиря. Къде е *кумпари*? Да я викна ли?

ДЖУВАННИ *Кумпари*, май не разбирате! Повиках ви, за да свършите работа. Зигар ли сте или не сте?

САНТУ Така е, няма грешка!

ДЖУВАННИ Така! Значи отсега нататък, имам нужда от зигар и точка.

САНТУ Най-напред, аз съм ви *кумпари*, не го забравяйте!

ДЖУВАННИ Точно така! Вие сте мой *кумпари*! Значи

щом имам нужда от зигар, ще позволите да предпочета моя *кумпари*, нали? Така че стената...

САНТУ Пак за стената! *Кумпари*, извинете, искам да ви напомня, че като ваш *кумпари*, аз съм *кумпари* и на вашата съпруга... И следователно...

ДЖУВАННИ Чудесно! Значи сте *кумпари* на онази госпожа...

САНТУ Съпругата ви!

ДЖУВАННИ Онази госпожа! Значи: вий сте *кумпари* и на другата страна. Добре! Точно затова ви повиках. Като *кумпари* и на едната и на другата страна, значи и на двете претендиращи страни, можем да бъдем сигурни и уверени, че ще свършите работата без да облагодетелствате някоя от страните. А именно: ще издигнете стената права, без издутини и... къщата ще се раздели точно наполовина.

САНТУ Като диня!...

ДЖУВАННИ Не се шегувайте, *кумпари*. Нещата са сериозни, да знаете.

САНТУ Ами как иначе?! Направо са трагични! (смее се) Като ви гледам такъв разлютен, просто ме напушва смях...

ДЖУВАННИ Ох, я вижте колко му е весело?! *Кумпари*, напоследък просто ми се е запалила главата... а на вас ви е смешно?! Помолех ви само да издигнете един ред тухли...

САНТУ *Кумпари*, оставете тия приказки. Хайде, за миналото, чуите ме, било каквото било, да хвърлим камък и...

ДЖУВАННИ (веднага) Да! Да!... (посочва пода) Камък върху камък и ще вдигнем стената.

САНТУ Хайде пак! Все това ви е в главата?! Сега ще оправим всичко... Позволете да повикам *кумпари*... (вижда Пиппина, която се е появила на вратата вдясно) А, тя била тука! (тръгва към нея).

ДЖУВАННИ (Когато вижда жена си, излиза мълчаливо от вратата вляво).

СЦЕНА ВТОРА

(Санту и Пиппина)

САНТУ *Кумтари* Пиппина, за вас говорехме; за това колко добре изглеждате. Как сте?

ПИППИНА А, добре, *кумтари*. Слава Богу! А *кумтари*?

САНТУ Както обикновено, разправя се с децата. Дзу Брази как е?

ПИППИНА Ами че как да е? Все така. Трепери като вейка.

САНТУ А, горкият!...

ПИППИНА Толкова много иска да става от леглото, че просто ни подлудява.

САНТУ Горкичкият! Може ли все да лежи...

ПИППИНА Така каза докторът... Но като пристигне днеска брат ми Мичу, ще го вдигна, горкия старец. Ами може ли да не презърне сина си?!

САНТУ Ох, проклети старини!... Кой да помисли, че дзу Брази ще стигне дотук? Въртеше четката, да ти заговори... Раждаха се от ръцете му изписани двуколки – истинско изкуство. Най-големият художник на каручки в Сицилия! Ах, проклетие! Докъде я докарахме... да не можем да му помогнем... (пауза) Ама да се върнем на нашите си работи. Да оправим онуй гето може да се оправи. Какви са тия препирни между съпруг и съпруга?

ПИППИНА Как, не сте ли чули?

САНТУ Как не?! Цял граг говори! Обаче не мислех, че нещата са отишли толкоз далече.

ПИППИНА Какво да направим, *кумтари*? Когато някой е станал за смях и е смахнат...

САНТУ (като не я оставя да довърши) Ами да, *кумтари* Джуванни беше помолил... (като се обръща, забелязва едва сега отсъствието на Джуванни) А, къде ли е? *Кумтари*!... Ама как? Ей сега беше тука... Къде изчезна? Къде се гена?

ПИППИНА Заклучи се. Смешник!... Ох, *кумтари*, да ми дойде такова нещца до главата! Как може толкова да изпадне сериозен мъж... глава на семейство?!

САНТУ Успокойте се, *кумтари*!... Почакайте... сега ще оправим всичко.

ПИППИНА Какво ти оправяне, какво ти оправяне? Той въобще не мисли. Ама инат – в очите на хората е побъркан и за присмех.

САНТУ *Кумтари*... всъщност... отчасти има право *кумтари*. Нали знаете, ние можете сме привързани към занаята...

ПИППИНА А сега и вие ли му давате право? Какъв занаят? Беше занаят едно време да си „майстор на каручи“, а не сега, когато времената са други. Знаете ли откога мъжът ми не е направил и една нова каручка? Пууу... Даже вече не помня. Кой поръчва днес каручки? Кой? Не се използват, край! Днес хората си купуват автомобили, камиони... Както оня ден ми каза един търговски пътник: „Машината замени животинската сила“. И е прав! Сляп е, който не го вижда! Изостанал, като мъжът ми.

САНТУ А какво да направи, да си смени занаята ли? На неговите години?! Вместо каручи да прави автомобили?

ПИППИНА Да ми помогне малко с помпата. Щом докарат горивото и помпата заработи, трябва мъж. Двете с дъщеря ми не можем да се справим като хората. Все пак жени сме.

САНТУ Боже, какъв човек! Въобще не се замисля.

ПИППИНА Луг е! Луг!

САНТУ Знаете ли защо е пратил да ме повикат? Искат да вдигне стена ей тука по средата и да раздели къщата.

ПИППИНА Виждате ли колко е побъркан?! За посмешище! Палячо! Ще му дам аз едно разделяне на къщата... Ах, Майко свята, ще му счупя главичката аз, че да почне да мисли!

САНТУ *Кумтари*, умолявам ви... да запазим спокойствие, иначе нещата стават още по-трудни.

ПИППИНА Повярвайте *кумтари*, не мога повече. Няма да издържа и някой ден... Да ми раздели къщата му се приискало?!... Посмешище! Вагабонтин, луг!

САНТУ *Кумтари*, дойдох да ви помирят. Честна дума, не бих се намесил. Че знае се нашир и дълж във спор не се

теси между жена и мъж! Обаче щом нещата са стигнали дотук... и щом като вече съм дошъл, ще трябва да ви по-мира. (Виждат Джуванни, който влиза от вратата вляво) А! Ето го *кумпари*.

СЦЕНА ТРЕТА

(гореспоменатите действащи лица и Джуванни)

ДЖУВАННИ (Държи в ръка парче тебешир, с което чертае на пода перпендикулярна линия, като започва от центъра на вратата в дъното на сцената, така че да раздели стаята на две равни части).

ПИППИНА (отривисто) *Паскину!*

САНТУ (като се опитва да я успокои) *Кумпари... моля ви се много... (придърпва към нея един стол) Ето, седнете. (Настанява я да седне в дясната част на стаята).*

ДЖУВАННИ (спира по средата на очертаването) *Кумпари* Санту, минете от тази страна преди да съм издигнал стената.

САНТУ Каква стена?

ДЖУВАННИ Ами щом не искате да ми помогнете, аз сам ще се справя.

САНТУ Какво искате да кажете? Не ви разбирам.

ДЖУВАННИ Ще вдигна стена. Виждате: всичко е в представата на човек за определено нещо. И когато той е убеден в замислите си, все едно, че те вече са истина. Сега тук, за мен, сякаш наистина има стена. Само да я очертая – и готово! Трябват ми тухли от трийсет нали? Само да си я представя... и ето я стената с тухли от трийсет. И от железобетон мога да я направя. Ама и така става. (Кратка пауза) Затова минавайте, преди да съм я вдигнал.

САНТУ *Кумпари*, нека да ви кажа нещо за момент, да помислим. Ще видите, всичко ще се оправи...

ДЖУВАННИ *Кумпари*, зает съм – вече заграждам. Хайде, минете!

САНТУ *Кумпари*, да размислим...

ДЖУВАННИ (Продължава да чертае линията) Е... ! Щом е така, ако искате да ми окажете честта да дойдете при мен, ще трябва минете през вратата. (сочи към авансцената).

САНТУ *Кумпари*, чуйте, *кумпари* ми каза, че ѝ трябвало малко помощ... (Забелязва, че Джуванни не го слуша, улисан в друго) А, а... ?! Чувате ли ме? Та, си казвам: хубаво ли е да се оставят две слаби жени самички в една нова работа, особено в началото? Искате се мъжка ръка... глава на семейство. Какво ще кажете? (както по-горе) Мене слушайте. Трябва да им подадем ръка за помощ. Разбира се, когато имате пролука свободно време... Редно е да им помогнете. Тук вие сте мъжът!... (както по-горе) Е, *кумпари*?!... Чувате ли ме?... *Кумпари*?!... *Кумпари*?!?!...

ДЖУВАННИ (високо) Как... ? На мене ли говорите?

САНТУ Ами на вас, на кого?! От половин час викам „*кумпари*“.

ДЖУВАННИ (както по-горе) А?... Как така?... Говорете по-силно, че не ви чувам.

САНТУ Да не сте оглушал изведнъж?

ДЖУВАННИ (както по-горе) Какво казвате?

САНТУ (Говори високо) Казвам, не чувате ли? Оглушихте ли?

ДЖУВАННИ Как мога да ви чуя, след като има стена помежду ни?

САНТУ (След пауза) Иих! Проклятие! Наистина си вярва.

ПИППИНА (Скача от стола и гневно напада мъжа си) *Паскину!... Шантавел!... Палячо!...*

САНТУ (Като я успокоява) *Кумпари... много ви моля, седнете! (Настанява Пиппина на стола и след това към Джуванни) Кажете ми сега, кумпари, да не би да правите чудеса? Или имате волшебна пръчица? Как така издигнахте тази стена изведнъж? На мене, като зидар, ще ми трябват горе долу два дни.*

ДЖУВАННИ Вярно! Имате право, *кумпари*. Стената трябва да е здрава и направена по всички правила на из-

куството. Добре, оттеглям се!... Значи, за да я вдигнем цялата ще трябва горе долу четири дни... Позволете тогава днес да издигна първия ред тухли? (Сякаш реди тухлите като истински зидар) Ето така!... Даже два реда станаха... Четирсет сантиметра височина... За днес стига! После ще се довърши. Важното е да се започне!

ПИППИНА Палячо!... Нали започна преди месец... а още не забелязваш колко си смешен.

САНТУ *Кумтари*, за стената после ще видим, хайде сега да помислим малко. Ако позволите, искам да ви направя едно предложение. Чувате ли ме?

ДЖУВАННИ Ако искате да говорите с мен, трябва да минете от тази страна, в моята къща.

САНТУ Обаче трябва да говоря и с *кумтари*... така че не мога да кръстосвам нагоре надолу. Имам лумбаго! Е, чувате ли ме?

ДЖУВАННИ Значи няма да имам честта да посрещна гости в моя дом?

САНТУ Откъде накъде?... *Кумтари*, трябва да говоря и на двамата ви. Виждате какво ще направя: ще застана посредата и така ще мога да говоря и с двамата, съгласен ли сте? (Слага стола върху линията и сяда) Стената така и така още не е издигната...

ДЖУВАННИ Как така не е издигната?! Казах ви, тука има поне половин метър стена. За мен, въображението е сякаш всичко е наистина.

САНТУ Това значи, че още не е висока. И ще трябва да пазя равновесие. (Поставя стола така, че да застане върху линията на равно разстояние от едната и от другата страна). Така добре ли е? (Пауза) О! Така...

ДЖУВАННИ Внимавайте, *кумтари*!...

САНТУ Какво има?

ДЖУВАННИ Май целият висите от едната страна и може да си счупите врата.

САНТУ Не се плашете, има място... Неслучайно съм зидар. (С усмивка) Нали така, *кумтари*?

ПИППИНА Блазе ви, че имате желание за шеги. Аз направо купя!

САНТУ Спокойно *кумтари*... намалете пламъка! Сега ще оправим всичко, не се тревожете. Значи *кумтари*, тука въпросът е само един. Да вървим по ред. Така: вашата съпруга, нашата *кумтари*, е сметнала за необходимо да вложи парите, които си разделихте от продажбата на градината. Нали така? Значи: тъй като в това градче няма помпа за бензин, и тъй като времената са се променили и не всички ползват каруци, тя решила да купи една помпа и да продава бензин. Вие през това време ще си правите каруците... докато на това място хората искат да имат каруци, вие с вашия занаят ще им ги доставяте и ще имате клиенти; докато вашата съпруга ще се сдобива с нови клиенти, които не желаят повече каруци, а си купуват автомобили. Дотук, струва ми се, няма нищо лошо. Ще печелите вие, ще печели и *кумтари*.

ДЖУВАННИ *Кумтари*, забива ми се свят от вас.

САНТУ Защо? Струва ми се, че работата е много ясна.

ДЖУВАННИ Не, не това: забива ми се свят, защото като ви гледам, сякаш всеки момент ще паднете отгоре.

САНТУ Откъде?

ДЖУВАННИ Как откъде? Ами отгоре, от стената. Забравихте ли, че балансирате върху стената?

САНТУ А, да, бях забравил.

ДЖУВАННИ Видяхте ли? Забравяте и целият се кла-тушките насам натам. Ами ако паднете и се изпочупите? Чуйте ме, минете от тази страна...

ПИППИНА *Кумтари*, не виждате ли колко е смешен? Не ви ли влудява? Аз съм бясна... И ако продължава да говори така шантаво, честна дума, ще му спракам пипетата... и така ще го нареда, че да почне да разсъждава като хората.

ДЖУВАННИ *Кумтари*, ще бъдете ли така любезен да кажете на тази госпожа от другата страна, че ще ѝ строша ченето ако продължава да говори с тоя бензинджийски език като на бивша перачка.

ПИППИНА Заради тебе, ти ме караш да говоря така, изменнико! Ти ме караш да ставам... перачка.

ДЖУВАННИ *Кутпари*, моля ви се, може ли да кажете на тази госпожа да не лъже, защото не е станала перачка, родена е такава.

ПИППИНА (Изправя се) Аз съм се родила перачка, а пък ти благородник, така ли? Ето защо искаш все така да я караш, като барон, да безделничиш и да живееш от рента. (Приближава до линията сякаш ще я прескочи) Е, добре де, перачка съм... слугиня... бензинджийка! Да, бензинджийка! Обаче хляба си го печеля с труд, а не като тебе, да безделнича от сутрин до вечер. (Доближава се съвсем близо до линията) Кажу ми сега нещо: от колко време не си направил и една каручка? От колко време? Кажу сега на *кутпари*, откога.

ДЖУВАННИ (Вече е грабнал един стол и е готов да го запрати срещу жена си ако премине разделителната линия) Стой! Внимавай – границата!...

ПИППИНА (Спира, без да продължи да напредва) Каква граница? Шантавел! Какви са тия глупости?.. Какви са?... Границата, линията... как не те вземат мътните... Знаеш ли сега аз какво ще направя? (Приближава се застрашително още по-напред до линията).

ДЖУВАННИ *Кутпари*, честна дума, ако премине границата ще ѝ строша рогата!

САНТУ (Като се опитва да успокои туй единия туй другия) Като стана дума за рога... Та си казвам: кой ли ме кара да си тикам рогата в тия работи... Е... Да бъде волята Божия!... Слушайте: ако искате да мислите разумно, ще помагам, обаче ако се обиждате наляво и надясно, доникъде няма да стигнем. *Кутпари*, обещавайте ли да бъдете спокоен и да не се ядосвате?

ДЖУВАННИ Аз, ядосан? Неее, не виждате ли колко съм сдържан и спокоен?

САНТУ Ох, слава на Детенцето Исус! А вие *кутпари*, ще ме оставите ли да говоря без да прекъсвате разсъжденията ми?

ПИППИНА (Вече по-спокойно) Извинете *кутпари*, наистина се посрамах, майчице мила! От уважение към вас, зашивам си устата.

САНТУ Ох, най-сетне! Значи мога да говоря?

ПИППИНА Говорете, *кутпари*... (без да забележи, преминава линията).

ДЖУВАННИ (Невъзмутимо хвърля към нея стола, който държи в ръце).

ПИППИНА (С виковете) Аааау!... Звяр такъв!... Грубянин!... Предател!... (връща се в своята част).

САНТУ (Останал като втрещен) *Кутпари*??? Как е възможно?... Ами така ще я убиете? Оооо! А твърдахте, че сте спокоен.

ДЖУВАННИ Какво толкова? Не съм ли вече господар в дома си, че и един стол да не метна?

САНТУ Ами, не готам, извинете! Особено когато наоколо има благочестиви християни... Ами ако аз се бях случил на мушка... Нали щяхте да ми счупите главата?!

ПИППИНА А на мене какво ми направи, не ми ли уцели крака?

САНТУ Вие сте ми съпруга. Аз обаче нямам нищо общо... Ох, ох! Ако ще я карате така, си тръгвам...

ДЖУВАННИ Чудесно! Да си ходим, *кутпари*, и аз трябва да излизам. Да си ходим, хайде! Трябва да отида за цигари. (Приготвя се да тръгне).

САНТУ Ама как така, сега ли трябва да излезете? Почакайте за момент, да помислим...

ДЖУВАННИ Извинете, *кутпари*, спешно е. Бях забравил... Трябваше непременно да напиша едно писмо и да взема листа и плик. Моля ви се, ще ми подагете ли самото? (Посочва самото, което е окачено на закачалката в дясната част на стаята).

САНТУ Е, добре!... Тогава ще ви придружа и по пътя ще помислим (отида да вземе самото).

ПИППИНА (Като го спира) Не, *кутпари*! Момент. Да гоиде сам да си вземе самото, нали си има крака!

САНТУ Ама разбира се!... Вземете си го, *кумпари*.

ПИППИНА... Нали си има крака!... (хваща един стол).

САНТУ (Забелязва какво прави Пиппина) Не, не *кумпари*! Какво ще правим, бойни изкуства ли ще прилагаме? А и даже да си има крака... да не искате да му ги счупите?

ПИППИНА Защо, а мене не ме ли остави замалко куца, грубяна му с грубян?! Нека сега ако му стиска да дойде и да си вземе самото...

САНТУ Ще го вземе, ще го вземе! Но без стълкновения. Хайде, *кумпари*, минете, вземете си самото... и да приключваме с тая комедия.

ПИППИНА С този фарс, искате да кажете... Или с тази трагедия!... (Заплашително) Хайде, минавай... Мину ако не те е страх!

ДЖУВАННИ (След пауза) *Кумпари*, случайно да носите някое листче и плик?

САНТУ (смаян) Листче и плик???

ДЖУВАННИ Случайно...

ГЛАСЪТ НА АННА (отвътре) Ома?!... Ома?!

ПИППИНА (Оставя стола и се приближава до вратата вдясно) Кой е там? Какво става?

ДЖУВАННИ (Със светкавичен жест, като използва момента, че жена му е разсеяна, грабва самото и веднага се връща в своята част) Аууу! Порфейлът ми бил в самото!

ПИППИНА (Връща се обратно).

САНТУ Майчице пресвята, като куче и котка сте двамата.

ДЖУВАННИ (Облича си самото и се отпарявя към антрето) *Кумпари*, позволете... Сега се връщам!

САНТУ Не, не! Ще ви правя компания, така ще си говорим.

ДЖУВАННИ (Тъй като към антрето е отворено крилото на вратата, която гледа към дясната страна на стаята, той понечва да прекрачи очертаната линия, прескачайки въображаемата стена, но се спира с крак вдигнат във въздуха, защото вижда как жена му грабва стола, готова да го запрати към него).

ПИППИНА Само да посмееш да направиш крачка от тая страна, ще ти счуна крачето!

ДЖУВАННИ (Полека си прибира крака).

САНТУ Приятели, стига с моя фарс!...

ДЖУВАННИ (Забелязва, че може да излезе от вътрешната врата вляво, през работилницата) А! Ами не мога ли да изляза през работилницата?! (Тръгва, но стигнал до страничната врата спира, обзет от нова идея) Всъщност, не! Ще изляза от централния вход... Пада ми се половин врата. (Връща се в антрето и отваря другото крило на вратата) Как не се сетих?! *Кумпари*, ако искате да излезете от моята страна... без да се притеснявате... оставям вратата притворена. (Излиза).

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА

(Гореспоменатите действащи лица без Джуванни)

САНТУ (След известна пауза) *Кумпари*, мога ли да ви предложа нещо?

ПИППИНА За какво става дума?

САНТУ Защо не я запишете на името на двамата, тая прословута помпа? На двамата: съпруг и съпруга. Семейна фирма на съпрузи Сантончито. Не, на тримата: „Семейна фирма Сантончито&дъщеря“. Говоря сериозно!

ПИППИНА Колкото до това, *кумпари*, от моя страна няма пречки. Стига и мъжът ми да сложи своята половина от парите.

САНТУ О, Детенцето пресвето! Така ли било?... Защо не казахте по-рано? Ами сигурен съм, че така всичко ще се оправи. Отивам да говоря с *кумпари*, да!... Ще се оправи!... Ще се оправи!... (Тръгва бързо към антрето, с намерението да излезе от лявата част на вратата и тъй като се намира в дясната част, прескача линията, сякаш прескача стена, но веднага се опомня). Ах, по дяволите! Как ми се втълпи тая проклетата стена... (От яд започва да раздава ритници във въздуха, като че ли стената наистина съществува)... Ще я сринат!... (Излиза от антрето).

СЦЕНА ПЕТА

(Пиппина и Анна)

АННА (Влиза от вътрешната врата вдясно) *Омà*, Знаеш ли колко е часът? Кой знае, вуйчо откога чака.

ПИППИНА В края на крайщата, знае пътя.

АННА Разбира се, че го знае, обаче редно беше някой да отиде и да го посрещне. Човек не се е прибира от години в родния си град... връща се и какво да види – не го чака и куче дори! (Тръгва към вратата вдясно, забелязва линията начертана на пода) Каква е тази черта на пода?

ПИППИНА Такава, на баща ти. Вместо да отиде да посрещне шурей си, както си е редно... той чертежи, бариери да вдига намери...

АННА Какви *панери*? И панери ли вече прави?

ПИППИНА Да бе, кошове... Не може палмови клонки да сплете за Великден... Само каручки! Само каручки може да прави. (Като вижда, че Анна тръгва към работилницата) Ами ти къде отиваш? Нали ти казах, че няма повече да стъпиш в работилницата. Да видим кога най-после ще разбереш.

АННА Омà, какво ти става тая сутрин? Искях да погледна дали случайно Нину не е в работилницата – да му кажа, че искаш да говориш с него.

ПИППИНА Пратих Нину до вкъщи; щом пристигне ще трябва чука на вратата – вече няма какво да прави в работилницата, понеже баща ти го уволни. (Подава ѝ чифт мъжки дрехи, които взема от скрина) Ела, занеси тия дрехи на дядо си, иска да стане.

АННА Ама нали докторът каза, че трябва да лежи.

ПИППИНА Аз какво да направя? Света обърна само и само да стане... Внимателно, сложи го да седне на слънце... и не го оставяй да снове нагоре надолу из цялата къща.

АННА Мога да му занеса дрехите и после да се оправя. Мене едва ме търпи!

ПИППИНА Ти не му отговаряй, прави каквото иска. (Отива до вътрешната врата вдясно и на висок глас към вътрешността) Опà... Опà, виж, Анна е тук. (Чува се как

Брази отговаря с ругатня) Ти се облечи. Аз отивам да посрещна Мичу. (Още една ругатня от страна на Брази).

АННА А така! Занарежда ги едни...

ПИППИНА Виж, оправя се! Аз излизам. Ако дойде Нину, кажи му да почака. (Тръгва към антрето, след като затваря крилото на вратата, оставено отворено от съпруга ѝ).

СЦЕНА ШЕСТА

(Анна сама, след това Нину)

АННА (Излиза от вътрешната врата вдясно, за да занесе дрехите на дядо си. Веднага след това се чува шум, сякаш Брази е запратил нещо срещу нея. Отвътре Анна започва да охка, докато Брази продължава да сипе ругатни. След което Анна се връща обратно, обръщайки се на висок глас ту към вътрешността на помещението, ту към самата себе си) Да не е луд?! Ооох, на тия години, по-добре да ги прибират в лудница... щеше да ми счупи главата, грубиян! Че и ръцете му треперят... Да не повярваш?!... Какви ми ги приказва? Защо не се разправя с дъщеря си? (Ругатня от Брази) О! Не стига другото ами това е за благодарност? Няма да стъпя повече! Ако ще да мре! (Още една ругатня от Брази) Да, да, чак се задушавал!... Все на него му мирише!... Къде е тая миризма? Хайде да видим: къде? Как може да му мирише, щом като бензинът още не е пристигнал? А?... Щом като помпата е празна... Хубава работа! Той като е луд и другите ли да му вървят по акъла? Като не иска да стои тука, защо не отиде със сина си Мичу на Континента, че да си гледа живота? (Някой чука на вътрешната врата – веднага отива да отвори).

НИНУ (влиза) Баща ти няма ли го?

АННА Най-после! Какво трябва да стане, че да те види човек?!

НИНУ Какво значи „какво трябва да стане“? Нали не работя вече с баща ти...

АННА Затова ли те няма никакъв? Аз нищо ли не знача? Вярно е: който е далече от очите е далече от сърцето.

НИНУ Какви ги говориш? Не мога да идвам както преди, то е ясно – сега не работя. Да си седя в дюкяна и да нагъвам като някой безделник?!... Обаче не затова стоя далече от теб... Ти си постоянно в моето сърце, както е било винаги! И не се страхувай, че те обичам по-малко; особено като не си до мен както преди.. Ела, дай ми целувчица. (Приближава се до нея).

АННА (Отдръпва се) Тихо, дядо е горе.

НИНУ Не лежи ли?... Ела, радост моя, ела да ти кажа колко те обичам!

АННА Дръпни се, ти казвам, че дядо е тука... сега става... И татко може да гоиде...

НИНУ (Отива да затвори вътрешната врата вдясно, като заключва, след това поглежда от антрето и се връща) Някой не идва (Приближава се до Анна и я прегръща. Тя не го отблъсква. Точно когато искат да се целунат, от улицата долу гласът на дон Пенни, който вика непрекъснато дон Джуванни. Двамата се разделят).

АННА Майчице!!!!... Кой ли е!

НИНУ Дон Пенни, търси баща ти... Покажи се и кажи че го няма.

АННА (Тръгва към антрето) Ти върви в работилницата.

НИНУ (Застава встрани, за да не го забележат отвън) Спокойно... Покажи се!

АННА (Показва се от антрето и на висок глас, към него) Дон Пенни, баща ми го няма... Не е вкъщи! (След малко влиза вътре).

НИНУ Тръгна ли си?

АННА Да.

НИНУ (Приближава се и я придърпва към себе си) Ела!

АННА (Въпреки че остава до него, прави усилия да държи Нино малко по-далече, докато той, напротив, иска да я притисне до себе си) Нину, имам чувството, че не ме обичаш както преди.

НИНУ Какво говориш?... Ами аз съм луд по тебе. Ела, ела!...

АННА (Както по-горе) Сякаш си далеч от мене, и ми се струва, че все повече се отдалечаваши!

НИНУ Така е, ти ме отдалечеваши...

АННА Не сега, в този момент. А когато не си при мен... Когато не се виждаме. (Бавно отстъпва пред волята на Нино и се оставя в прегръдката му).

НИНУ Не е вярно! Напротив, по-съм близо когато не се виждаме, защото все си мисля за тебе... и искам да бъдем все така прегърнати, така... както сега.

АННА И аз... така, завинаги... Толкова те обичам, Нину!

НИНУ И аз, сърце мое!... Много, много!... (Опитва се да я целуне).

АННА Защо не го кажеш у дома и да се съгодим наистина?

НИНУ (Отдръпва се рязко) Видя ли? Развали всичко! Като че ли мислиш само как да говоря с вашите. Защо, сега да не сме наужким годеници?

АННА Да! И все така ли ще бъде?... Скритом, тихичко, да ни е страх всеки миг? Да се оженим и ще бъдем винаги един до друг. Сега като не си в работилницата и не мога да те виждам всеки ден както преди и чакам да те видя, всяка минута ми се струва като век.

НИНУ С кого искаш да говоря точно сега? Баща ти и майка ти са скарани... Проклета да е тая помпа, в деня в който майка ти си я втълпи! Знаеш, че напоследък с баща ти не може да се говори, нали?! Има право, горкият!

АННА Защо да има право, я да видим?

НИНУ Е, да така е! И ти разсъждаваши вече по новому, както майка ти – сложи помпа за бензин. Сякаш каручките по нашия край вървят с бензин...

АННА Защо, да не би да няма автомобили в това градче? (Изброява) Бирникът има кола; докторът; ветеринарят; секретарят...

НИНУ (Като я прекъсва) Знаех си, че ще стигнем до тук: до секретаря...

АННА Защо, секретарят няма ли кола?

НИНУ Има кола! А ти друго нямаш на езика освен секретаря и синчето му... онова хилабото...

АННА Колко си щурав, Майчице свята! Какво общо има сега нѣк това?

НИНУ Има, има! Понеже ако пак го видя да ти се умилква... Един Бог знае, ще му спракам ченето!

АННА Да прави каквото си иска, мене какво ме интересува?

НИНУ (Ядосан) Мене ме интересува... защото те обичам и няма да позволя...

АННА Ама кой му обръща внимание?

НИНУ Само това липсва, да му обърнеш внимание.

АННА Нину, видя ли, че не ме обичаш както преди? Сърдиш се за нищо!

НИНУ Как „за нищо“? Значи: задяват моята годеница... и да не се сърдя?

АННА Ама кой кого задява? Не се горещи толкова! Не ми харесва като правиш така!... Нищо не е станало; не се страхувай, че някой ще ме задиря – вече всички знаят, че сме годеници и че се обичаме.

НИНУ Значи, искаш да кажеш, че... оня, не се разхожда пред вас? Или мислиш, че не съм забелязал?

АННА Ама какви разходки... Кой знае заради кого минава?!...

НИНУ Е, да, заради дядо ти! Сигурно понякога минава заради дядо ти?! Проклятие! Само да го срещна, краката ще му ступя!

АННА (Като се усмихва) Горкият! Нали няма какво толкова да загуби... Прилича на клечка! (Приближава се към него) Май ми харесва да си такъв... Показва, че ме обичаш... Вярно ли е, че ме обичаш?

НИНУ (Притиска я към себе си) Толкова те обичам, че ревнувам и от въздуха около тебе... радост моя! Не мога да ти опиша колко е голяма любовта ми... Няма такива думи... Само когато те прегръщам и целувам може да разбереш... Скѣпа моя!... Радост моя!... Сърце мое!... (В момента, в който ще се целунат, на външната врата вдясно се чува силно

и продължително чукане. Това е Бразу, който иска да влезе и вдига шум, тъй като намира вратата заключена).

АННА (Отгръбна се веднага) Исусе!... дядо!... Върви в работилницата!...

НИНУ Гръм от ясно небе! Откъде се взе тоя старец?!

АННА (Избутва го към вратата вляво) Тихо!... Да не те чуе... Тръгвай!...

НИНУ (Тръгва с неохота) Ооох! Така и не можах да те целуна! Излиза през вътрешната врата вляво).

СЦЕНА СЕДМА

(Анна Бразу, след това Джуванни)

АННА (След като се е уверила, че Нино е излязал, отваря вратата вдясно) Кой е?... Кой е?... Какво ли го прихващат?...

БРАЗУ (Влиза разлютен. Възрастен мъж, който непрекъснато се нервирва и мърмори. Пристъпва трудно, с провлачена стѣпка, целият трепери, особено ръцете. Полуоблечен: панталони придържани от все още незакончани тиранти; разкопчаната риза също виси над дългите чорапи, обувките са с развързани връзки. С ръце, които непрекъснато треперят придържа отпред, доколкото може, панталоните). Мулета безопасати!... Искате да умра задушен, така ли? Копелдаци!... Да не съм ви затворник, а? Защо ми заключваш вратата, а малка хубостнице?

АННА Каква врата? Какво заключване? Ваша милост не може да отвори... Вратата беше отключена.

БРАЗУ Задушен искат да умра в тая къща... Абдали безподобни!...

АННА Защо задушен? Защо трябва да умираме?

БРАЗУ Въздух, въздух ми трябва! Не искам да умра от миризмата!

АННА Хайде пак с миризмата. Кѣде е тая миризма? Още не са докарали бензина... Хайде, поседнете малко на слѣнце, ей там... и си наметнете шала.

БРАЗУ (Обикаля стаята сякаш търси нещо) Кѣде е? Кѣде си го скрила? Мускунка!

АННА Какво търсите? Може ли да знам?

БРАЗИ Бастунът. Къде го сложи? Шарлатанка!

АННА За какво ви е бастуна? Ваша милост не бива да стои прав. Омъжарча така. Хайде, седнете!...

ДЖУВАННИ (Влиза от антрето, в ръка държи лист хартия. Изненадва се, че вижда свекъра) Какво прави ваша милост, защо сте станал? Кой му позволи да стане?

БРАЗИ (Без да му обръща внимание) Къде го е скрила, мискинката?

АННА Искате на всяка цена да стане... омъж му позволи... само за днес, понеже вуйчо си идва.

ДЖУВАННИ Да не сте полудели?! На краката си не може да стои, а вие... ! Къде сте се разбързал, ваша милост?... (Вижда, че Брази прекосява начертаната линия и провлачвайки крака, изтрива всичко) Полекаа!... Полекаа!... Браво! Всичко изтрихте...

БРАЗИ Дяволица! Нарочно си го скрила. Ако го намеря, с него ще ти строша рогата! (Залитва, но в момента в който ще падне, Джуванни го задържа. Той обаче се изплъзва). Ти да се махаш! Иначе с тебе ще се разправям. (Отново както преди малко, обикаля стаята) Да скрият бастуна на един старец... Непрокопсаници!... Злосторници, магарета!...

ДЖУВАННИ Ама какъв бастун? Ваша милост трябва да лежи!

БРАЗИ Трябва да изляза! (Повишава тон) Трябва да изляза!

ДЖУВАННИ Само това ни липсваше, да излезе на разходка. Хайде, седнете... Хайде... Още половин стена изтри! Ауу, ваяк ли минава?!... Всичко се изтри! (Към Брази) Ваша милост, минете от онази страна, седнете на слънце... и си закопчайте...

АННА (Опитва се да го заведе от другата страна) Хайде да вървим нататък, аз ще ви закопчая...

БРАЗИ (Изплъзва се) Махни се, малка хубостнице!... Отсега нататък само Главната сестра ще ме закопчава!

ДЖУВАННИ Кой ще ви закопчава?

БРАЗИ Старшата сестра.

ДЖУВАННИ Каква Старша сестра?

БРАЗИ Ами тази, в сиропиталището... Защото там ще отида аз! Там!

ДЖУВАННИ А! Значи искате да отидете в сиропиталище... и да ви закопчава Старшата сестра?!

АННА Не някоя случайна монахиня: Старшата сестра!

ДЖУВАННИ Естествено! И ако някой път дойде Майката игуменка, тя ще го закопчава.

БРАЗИ Който си поискам, той ще ме закопчава!...

ДЖУВАННИ После ще мислим за сиропиталището... Засега почакайте да пристигне синът ви Мичу...

АННА Мисля, че иска да излезе, за да не се срещнат.

БРАЗИ Хаймана!... Хаймана!... Хаймана!... (Излиза от вратата вдясно, като минава с провлачени стъпки по цялата начертана на пода линия).

ДЖУВАННИ (Вижда, че Брази е изтрил всичко) Свърши се със стената! Какво да се прави като вкъщи си имаме ваяк... (Към Анна) Хайде, заеми се ти, ох! И го накарай да седне, иначе наистина ще вземе да излезе, само да зацепи на четвърта и...

АННА (Излиза през вратата вдясно).

СЦЕНА ОСМА

(Само Джуванни, след това Нину)

ДЖУВАННИ (Още в момента в който остава сам, отива до масата, сяда, отваря чекмеджето и от него изважда малка мастилница и писалка; след това поставя на масата листа за писма и след като потапя писалката в мастилницата се навежда над листа, за да започне да пише, но в този момент се чува, че някой чука на вратата вляво. Моментално скрива листа в джоба си, тъй като не иска никой да види писмото и става). Кой е?

НИНУ (Показва се на вратата) Майсторе... аз съм!

ДЖУВАННИ А, ти ли си?! Влизай... влизай!

НИНУ (Влизат) Дал Бог добро! Дзу Пенни ми предаде, че сте ме търсил. Нещо имате да ми казвате ли?

ДЖУВАННИ Да! Пратих да те повикат, защото има да свършим една работа. Трябва да направим една каручка, та имам нужда от тебе.

НИНУ (Учудено) Каручка ли? Нова каручка?

ДЖУВАННИ (Веднага) Чисто нова! (Поправя се) Какво значи „нова“, да не би някой да прави стари каруци? След като трябва да се изработи: ще бъде нова, нали?

НИНУ Помислих, че ще се поправя някоя стара каручка. Колко време вече, ваша милост не се е захващал с нова...

ДЖУВАННИ Ето сега ще я направя! Една чудесна каручка. Изваяна, изрисувана...

НИНУ Изваяна?

ДЖУВАННИ Да, да! Изваяна от тебе! Ще направим такава каручка, че да участва в надпревара... така де, в състезание за каручки! Разбра ли?

НИНУ Разбрах! В Агридженту, нали?

ДЖУВАННИ Откъде знаеш? Кой ти каза?

НИНУ Чух, че се говори. Ще има конкурс за най-красивата сицилианска каручка. Добре, майсторе! Ще я направим! Кой я поръча, пари има ли?

ДЖУВАННИ Има, ти не бери грижа.

НИНУ А мой, кой е?

ДЖУВАННИ Никой!

НИНУ Как така никой?

ДЖУВАННИ Аз искам да се направи каручката. Частна собственост.

НИНУ Ваша милост??? Ваша милост иска да участва в конкурса в Агридженту?

ДЖУВАННИ Да! Защо, да не би да не мога ли да участвам?

НИНУ С коя каручка?

ДЖУВАННИ С оная, на непорочната ти сестра... Какво значи с коя каручка? Ами с тази дето ще направим.

НИНУ Ааа... да!... Значи е на ваша милост?! Значи ще направите каручката... и ще я задържите за себе си?...

ДЖУВАННИ Нину, ти нещо май не разбираш. Не мога ли да си направя каручка лично за себе си?

НИНУ Ама за какво ви е?

ДЖУВАННИ И таз добра! Нали ти казах, ще участвам в конкурса?!

НИНУ Значи: ще направите каручката, само и само, за да участвате в конкурса? Обаче освен каручката, ще трябва кон... такъми...

ДЖУВАННИ Разбира се! Да не би да не знам?! Коня ще го купя. Вече съм дал дума! А такъмите съм поръчал на Кармелу Пулеу.

НИНУ Хубаво! Пари на вятъра ли ще хвърляте?

ДЖУВАННИ Защо да са хвърлени на вятъра? Ако спечеля първата награда, голяма част от разходите ще ми се изплатят... а пак каручката цяла целеничка, ми остава, и винаги ще мога да я използвам щом се наложи... Мога и да я давам под наем...

НИНУ Под наем ли?

ДЖУВАННИ Да! Когато му наеха каручката за филма Селска чест, дадох на Куадаруни сто хиляди лири само за седмица. Мога да я изложа някъде... за чуждите туристи, да кажем, ще си плащат, за да я погледнат или да се снимат с нея. В днешно време каручката е за показ.

НИНУ Знаете ли, хареса ми тая работа за каручката? Добре измислено!

ДЖУВАННИ Ами тогава, ще ти стигне ли майсторлъка да издълаш каручката?

НИНУ Дали ще ми стигне майсторлъка? На мене? Ваша милост, нали искате да спечелите с тая каручка?

ДЖУВАННИ А, не, искам да загубя! Ама разбира се, че искам да спечеля. Искате ли питане? Иначе защо ще участвам в надпреварата?

НИНУ И ще спечелите!

ДЖУВАННИ Говориш като Дучето. Нину, трябва наистина да спечелим.

НИНУ Ваша милост, не се притеснявайте! Аз също имам интерес да спечелим.

ДЖУВАННИ Естествено! И ти ще направиш добро впечатление на хората.

НИНУ Не е само доброто впечатление. Щом спечели първата награда, ваша милост, със сигурност ще ми плати.

ДЖУВАННИ Ей! Само за пари ли мислиш?! Нямай грижа, не ме интересуват разноските. Каквото ми струва ми струва, обаче ако участвам, трябва да спечеля. Това е! Сега да напиша писмото за участие... (Взема листа и се приготвя да пише, но спира, тъй като от улицата се чува гласът на Рукю) Кой е?

СЦЕНА ДЕВЕТА

(Гореспоменатите и Рукю)

РИКУ (Показва се на вратата на антрето) А, вътре ли сте, ваша милост?! Дал Бог добро!... (Обръща се, готов да хукне обратно).

ДЖУВАННИ Какво има, Рукю?

РИКУ Нищо... дон Пеппи искаше да знае дали сте се прибрал вкъщи... Сега отивам да му кажа!... Дал Бог добро! (Излиза тичешком).

ДЖУВАННИ (Към Нину) Пратих дон Пеппи при Лиотта... да го ангажирам.

НИНУ (Учудено) Как, Лиотта ли??? Лиотта ще рисува каручката?

ДЖУВАННИ Да, Лиотта. А пак ковачът ще бъде дон Иану Салера.

НИНУ Как така? Няма ли да я рисува Анна?... Дъщеря ви?

ДЖУВАННИ Казвам ти, ще трябва да бъде нещо красиво...

НИНУ Защо, Анна няма ли да я нарисува по-хубаво от Лиотта? Не си ли спомняте, ваша милост, каручката за дон Пудду Крокку? Кой може да я изрисува по-хубаво от дъщеря ви?!

ДЖУВАННИ Е, добре де... тогава и свекър ми хвърляше по едно око... Обаче сега не може. Това е! Ще я рисува Лиотта. Така реших!

НИНУ И да оплескаме каручката!

ДЖУВАННИ Какво искаш да кажеш, че Лиотта не е добър ли?

НИНУ Не че не е добър, но дъщеря ви Анна е друго нещо. Няма никакво съмнение... С Анна ще успеете!

ДЖУВАННИ И дума да не става!

НИНУ Донна Пиппина може да е против? Майсторе, ако ми разрешите, аз ще говоря.

ДЖУВАННИ (Обнадежден, че Нину ще убеди дъщеря му) С кого, с Анна ли?

НИНУ Не, с госпожата. Със съпругата ви. Защото ако нещо зависи от нея...

ДЖУВАННИ Нищо, нищо! Няма нужда. Не зависи от никого. Зависи само от мене, а аз не искам. Колкото до жена ми... Все едно че я няма. Тя с работата си, ние – с нашата. Разбра ли? Без да се разсейваме... Работа и толкоз!

НИНУ Какво разсейване?

ДЖУВАННИ Ако се случи, ако имат нужда от тебе... за нещо около помпата... Ти работиш само за мене, с изключителни права! Разбрахме ли се?

НИНУ Естествено! Да не сме деца? Щом трябва да се работи ще се работи.

ДЖУВАННИ А! Чудесно! (Посочва му работилницата) Тръгвай!... Аз идвам. Да видим, дали ще мога да напиша това прословуто писмо.

НИНУ (Излиза през вратата вляво).

СЦЕНА ДЕСЕТА

(Само Джуванни, после Пеппи)

ДЖУВАННИ (Остава сам и се приготвя да напише писмото, както преди малко, но едва започнал, влиза от антрето дон Пеппи. Отново сгъва и пхва набързо листа в джоба си).

ПЕППИ Дон Джуванни... разсипани сме!... Разсипани сме!... (Строполява се върху един стол, изтощен от бързане).

ДЖУВАННИ Какво има? Какво става?

ПЕППИ Жалко за вас... добре сте се подредили. Да му се не знае! Съсипани сме!

ДЖУВАННИ Какво става, дон Пенни?

ПЕППИ Какво ти спечелване?! Какво спечелване?! Хубаво сте се наредили, да му се не знае! Като майска роза. По моя път и последното място няма да спечелите. Нищо... нищо!... По-добре се откажете!

ДЖУВАННИ Защо?

ПЕППИ Лиотта вече се е цанил! Късно сте се сетил.

ДЖУВАННИ Цанил се, така ли? При кого?

ПЕППИ При хората от Патерно. Не си губят времето... и ще спечелят! Да му се не знае, ще спечелят! Обаче, драги мои, трябва да признаем, че тия от Патерно...

ДЖУВАННИ (Объркан) Какво значи „цанил се“? Не може да бъде!

ПЕППИ Ще му забраните да се цани при когото си поиска ли? Те първи са му предложили. Наредили са си нещата да спечелят на всяка цена...

ДЖУВАННИ Как така първи? Какви ги разправяте? Не му ли казахте, че аз мога да наддавам?

ПЕППИ Кога? Ей сега ни каза. Сега! Преди половин час! Хубаво сте се наредили, да му се не знае!

ДЖУВАННИ Добре, кажете му, че наддавам над тия от Патерно... да работи само за мене.

ПЕППИ На кого да кажа? Това да не е изгачка? Вече се е цанил! Хубаво да знаете: жалко! Жалко, че сте толкова бавен за такива работи... Драги мои, трябва да признаем, че тия от Патерно...

ДЖУВАННИ Ще му дам двойно! Не ме интересуват парите... Каквото поиска, всичко! Сега така... от инат! Хайде, вървете... Каквото иска да иска!

ПЕППИ Няма смисъл! Аз си знам колко настоявах. Не е въпроса за пари, не! Вече осем дни откак се е цанил. Да си вземе думата назад ли?

ДЖУВАННИ (След известна пауза) Е, добре!... Ще намерим друг.

ПЕППИ (Избухва) Друг път, така си ще намерите! Добър като него няма. Няма! Освен... ако не убедите дъщеря да ви рисува.

ДЖУВАННИ Казах ви, че не може! Колко пъти да повтарям?

ПЕППИ Ами какво дигите още? Каква награда искате?

СЦЕНА ЕДИНАДЕСЕТА

(Гореспоменатите и Бразу)

БРАЗИ (Влиза от вратата вдясно. Облечен е в сако, жилетка, вратовръзка, с елегантно килната настрани шапка. Готов е да излезе, но не намира бастуна, който търси от стая в стая, с все така провлачена както и преди стъпка и все по-треперещи ръце).

ПЕППИ (Тръгва срещу Бразу) Ето, ето! Само това е решението... Майсторът си е майстор! Само ваша милост, дзу Бразу, ще успее да се справи с всичко, с вашия голям талант, с тези благословени ръце, които нарисоваха произведения на изкуството!...

ДЖУВАННИ Оставете го на мира... Какви му ги говорите?...

ПЕППИ (Иска да целуне ръцете на Бразу, като се опитва да ги хване) Ваша милост... дайте ми тези ръце, искам да ги целуна...

БРАЗИ (Засрамен) Махни се, Пенни... Махни ми се от главата... каквото и да кажеш е на вятъра. Отвратителният гаден бастун, къде се е забрлял?...

ДЖУВАННИ (На себе си) Още си търси бастуна!

ПЕППИ (Настоявайки) Дайте да целуна тези надарени ръце... (Успява да хване ръцете му, които треперят непрекъснато; опитва се да ги доближи до устните си, но не успява, заради силното и непрекъснато треперене).

БРАЗИ (Мъчи се да се освободи) Махни се!... Остави ме на мира!...

ДЖУВАННИ (Наблюдавайки сцената) Сякаш е пневматичен чука?! Или мотор с искрово запалване?!

ПЕППИ (След като Брази се е измъкна, не успява по никакъв начин да доближи устни, а само поклаща насам натам глава, и се строполява в един стол). Да му се не знае! Колко тъжно ми стана! (След известна пауза) Как е възможно човек да изпадне в такова положение?

ДЖУВАННИ Като са му позволили да стане... Легнал не трепери така.

БРАЗИ (Отправя се към вратата вдясно) Само да ги намеря... ще им ступя рогите и на двете: майка и дъщеря. (Излиза).

ПЕППИ Май само той можеше да ни спаси. Да му се не знае! Само да можеше да държи четката, както едно време... (Хрумва му идея) Дон Джуванни, ако му приложим една хубава възстановителна терапия?... Ами че това е само изтощение! Да му бием някоя и друга кутия инжекции, от ония, силните... А?

ДЖУВАННИ На кого?

ПЕППИ Ами на *дзу* Брази! Едно хубавичко лечение с инжекции от рибено масло... и ще го оправим. Аз ще му ги бия.

БРАЗИ (Брази се е върнал и е чул всичко – стои изправен до вратата вдясно) Ти инжекциите ги бий на сестра ти! Копеле, муле безопашато! На сестра ти!... Че да не ти извия рогата като на овните по чукарите на Сона. Рогач, овен, муле миризливо!... (Излиза от вратата вдясно).

ПЕППИ Загубени сме! Отказваме се!... (Тръгва към антрето, вижда, че се задава Санту) Ето го и вашият *кумпари* Санту... Нека той да ви изрисува каручката. Ох, по-добре да си вървя, иначе ще избухна!... (Излиза).

СЦЕНА ДВАНАЙСТА

(Джуванни и Санту)

САНТУ (Влиза от антрето) О, най-послед! Ама къде се губите? Мога ли да знам? (Сяда и след известна пауза) Е, *кумпари*, днес денят ми е загубен, но ще се успокоя само когато ви сдобря. *Кумпари*...

ДЖУВАННИ Помислих, че се върнахте с всичко необходимо за работата. Ще ви платя целия ден, *кумпари*.

САНТУ Все там ви е умът, нали? И така, да се върнем на въпроса: *кумпари* идва насам, срещнах я с брат ѝ, вашият шурей Мичу. Минаха през странноприемницата на донна Фуртуната да оставят и двамата, защото шурейт ви пристигна заедно с един негов приятел, не е нашенец. Обаче преди да дойдат, трябва да си поговорим, *кумпари*, и да разрешим тая работа с кавгата. Не е редно да си дойде вашият шурей и да ви свари скарани, особено когато с него е този приятел, другоземец.

ДЖУВАННИ Мене какво ме интересува? Аз съм комшия! Стига да зачитаме съседството... каквото искат това да правят: брат, сестра... приятел... Всеки на къщата си. Имат много място. Даже, ако им пречи свекър ми, бедният старец, мога да го взема при мене, у дома.

САНТУ *Кумпари*, не сме стигнали дотам. Напротив, трябва да ви направя предложение от страна на *кумпари*. И така: вашата съпруга предлага да запише помпата и на ваше име. Така ще бъде на цялото семейство. Нали? Какво ще кажете?

ДЖУВАННИ Ами като на гробищата.

САНТУ Какво общо имат гробищата?

ДЖУВАННИ Ами... там е гробницата на цялото семейство, а тука – помпата на цялото семейство... Хайде, не ме разсмивайте.

САНТУ Какво смешно има, извинете. И вие и съпругата ви ставате собственици и всеки отговаря за едната и другата част. Естествено, вие ще покриете вашата част от разноските... Пари имате!

ДЖУВАННИ *Кумпари*, пари нямам!

САНТУ Как? А парите от продажбата на градината? Какво искате да кажете, че сте ги изляли и изпили?

ДЖУВАННИ Така ѝ се искаше на жена ми. Обаче мога да ви кажа, че аз от тези пари не съм пипнал и грош... намислил съм да ги вложа... и то добре! Защото аз парите си не ги тикам в безсмислени сделки, обезателно на загуба, като например: помпи, бензини и тем подобни. На мене акълът ми щрака, *кумпари*, имам ценни идеи.

САНТУ Мислите да ги вложите по-добре ли?

ДЖУВАННИ (Придава си важност като човек врял и купял. Затова понякога се изразява и на италиански) Имам намерение да осъществя един проект... Както виждате, и аз се променям, не стоя на едно място, както твърди жена ми. На път съм да осъществя една идея... Новост!... Създавам:... нещо ново, това е!

САНТУ Какво правите? Мога ли да знам?

ДЖУВАННИ Засега не мога да ви кажа. Може да се изпуснете някъде и... ще се загуби цялата оригиналност...

САНТУ Аууу! *Кутпари*, значи не ме познавате?! Нещо като не трябва да се знае, няма да се знае! Та... какво правите? Каква е това ново нещо?

ДЖУВАННИ (Малко предпазливо) Правя... каручка.

САНТУ (Изненадано) Какво???

ДЖУВАННИ (Както по-горе) Каручка! Сицилианска каручка!

САНТУ (Както по-горе) Каручка??? Казвате „каручка“, така ли?

ДЖУВАННИ Точно така!

САНТУ И... това ли е... новото нещо?

ДЖУВАННИ Абсолютно ново!

САНТУ (На себе си) Да не е мръднал? Нали все каручки е майсторил...

ДЖУВАННИ (Отдалечава се, разхождайки се из стаята) Вече започнах работа. Дървото съм набавил! Ковач имам! Липсва ми само... (Изведнъж се сеца за нещо, скача като пружина и на себе си) Ах, да му се не види! Как не се сетих? Ами да! След Лиотта е той: онзи от Ачиреале! Сетих се! Саро Белла... (Вече много доволен, обръща се към Санту и вика) *Кутпари*, Саро Белла!... Белла!

САНТУ (Разбирайки погрешно, успява само да му отговори)... Белло?!?!...

ДЖУВАННИ (Подскача от радост) Не! Белла! Саро Белла! Саро Белла!... (Изтичва към вратата вляво като вика Нину).

САНТУ (Останал сам, вече сигурен, че си има работа с луд. И наистина схваща думите *Саро Белла* като *саро белла*! (ще бъде красива бел.пр.) Тръгва си, но после решава да остане.) Опазил Бог!... Как може да се случи??... Побърка се наистина. Ами да! Преди наистина виждаше стената... А пък сега като нищо се мисли за жена... Да пази Господ! И колко гордо викаше с цяло гърло: „саро белла, саро белла!“... Ах!... Кой ме накара да дойда тази сутрин? Да си бях започнал работа... (Чува че Джуванни вика на Нину да побърза и да отиде да ангажира художника Саро Белла.) Ау! Бесен е!... Ама мога ли да го оставя сам?... Ако дойдат...

ДЖУВАННИ (Влиза от вратата вляво) А, да, сега съм по-спокоен (сяда).

САНТУ Слава Богу! (Внимателно застава зад него, готов да се намеси) *Кутпари*, успокоихте ли се?

ДЖУВАННИ Разбира се! Голяма грижа ми падна от раменете. (След пауза) Значи *кутпари*, не вярвате, че правя каручка? (Изважда от джоба си листа от писмото, което все още не е написал и му го подава) Ето! Четете! (Отдалечава се като му обръща гръб).

САНТУ (След като вижда белия лист и след като го обръща отзад и отпред, вече не знае какво да прави).

ДЖУВАННИ Четете! Четете!

САНТУ (За да не го разочарова, се преструва че чете, като си мърмори нещо неразбрано).

ДЖУВАННИ (Като си спомня едва в този момент, че не е написал писмото, със светкавичен жест го изтръгва от ръката му, от което Санту целият се олюлява). Е, стори ми се, че съм го написал?! Започвах го четирсет пъти... (Като забелязва отбранителната позиция на Санту) Какво има *кутпари*?

САНТУ Ами тогава... убеден сте, че този лист е бял, нали?!... Че няма нищо написано?!...

ДЖУВАННИ Ами да! Да не съм малоумен? Бях си втълпил, че съм го написал...

САНТУ (На себе си) Значи не е винаги така. Лудва само понякога. (Към Джуванни) *Кутпари*... сега се успокойте... Успокойте се...

ДЖУВАННИ Как ме виждате? Не съм ли спокоен?

САНТУ (Уплашен) Да, да.. добре! Бъдете спокоен, сега ще ви мине... Спокойно!... Спокойно!...

СЦЕНА ТРИНАЙСТА

(Гореспоменатите и Нину)

НИНУ (Влиза от антрето) Майсторе, не може нищо да се направи! Дон Пеппи преди малко мина и каза, че дон Сару от Ачиреале, е влязъл в затвора.

ДЖУВАННИ В затвора?! Как е възможно???

НИНУ Оставало му да лежи още няколко години.

ДЖУВАННИ (Вбесен) По дяволите! *Порку Джуда!* Все накриво!... Кой ни прокле така? Кой? (Накъсва на хиляди парченца листа, който все още държи в ръце) Не е на късмет моя художник. *Порку Джуда!*...

НИНУ (Осмелява се да каже) Ваша милост, чуйте, майсторе: няма по-добра от Анна!

ДЖУВАННИ (Развиква се като бесен) Неее!!! Неее!... Не! Оттам идва проклятието! Те ни проклинат! Те ни урочасват! Те!... Да му се не види по дяволите!... Стената!... Трябва стена! (Тропа с крака по пода) Тука! Тука! Сега сегичка! Веднага! И полъх да не преминава! (Вика още по-силно) Магия! Заклинателки!... Продажници, майка и дъщеря! Миризливи бензинджийки! (Рязко към Санту) *Кутпари*, веднага трябва да намерим мистрия!...

САНТУ (Останал до този момент вцепенен, все убеден в лудостта на Джуванни, си казва) Май ще трябва усмирителна риза!

ДЖУВАННИ До вечерта ще вдигнем стената!

САНТУ Добре, *кутпари*... само се успокойте.

ДЖУВАННИ *Порку Джуда*, какъв инат! Тичайте! Хайде, намерете мистрия!

САНТУ Да, *кутпари*, тръгвам... Бъдете спокоен... (Прави знаци на Нину) Нину, ти остани... Да правиш компания на моя *кутпари*... аз отивам да взема ризата...

ДЖУВАННИ (С изхвъркнали от орбитите очи) Каква риза?

САНТУ (Поправя се) Искам да кажа мистрията... Тръгвам!... Тръгвам!... Да взема усмирителната мистрия... (Избягва през антрето).

НИНУ (След известно време, след като вижда, че Джуванни започва да се успокоява) Началство, мисля си: между другото, да започваме работа!...

ДЖУВАННИ (Взема решение) Точно така! Да започваме работа! Хайде! (Сваля си самото, запретва ръкавите на ризата и тръгва към вратата вляво) Между другото, да започваме работа!...

НИНУ Рисунките идват най-накрая. Може и *дзу* Бразу да се пооправи...

ДЖУВАННИ Не стига, че целият трепери, ами все повече оглунява. Няма да може!

НИНУ Понякога... като е сигнал и не мърда...

ДЖУВАННИ И сигнал прилича на шевна машина.

НИНУ Знам ли... ако му завържем ръцете...

ДЖУВАННИ Браво бе, умник! Като му вържеш ръцете, ще рисува със задник нали? (Излиза следван от Нину).

СЦЕНА ЧЕТИРИНАЙСТА

(Мичо, Пиппина, Анна и след това Джуванни)

ЕДНОВРЕМЕННО ВЛИЗАТ:

АННА ОТ ВРАТАТА ВДЯСНО И МИЧО С ПИППИНА ОТ АНТРЕТО.

АННА (Тръгва към вуйчо си като го презръща) Вуйчо!... Добре дошъл!...

МИЧО (Презръща племенницата си) О, сладката ми племенничка... Пораснала си, нали?

АННА Радвам се да те видя... Прекрасен... И толкова елегантен?!

МИЧО Трябва да отворя куфарите – донесъл съм ти подарък. (Обръща се към сестра си) На татко съм донесъл тиролска шапка по последна мода.

ПИППИНА Тая работа със странноприемницата не ми харесва.

АННА Каква странноприемница?

ПИППИНА Вуйчо ти пристигна с един негов приятел. (Към Мичо) Все някак щяхме да го настаним вкъщи... Разбирам, приятелят ти е свикнал на хотел... обаче ти можеше да останеш у дома.

МИЧО Скъпа моя, какво си мислиш? И аз съм свикнал да живея на хотел. В Италия за края на седмицата, винаги си вземам хотел, *neh!* (възкликване използвано в Северна Италия – бел.прев.)

ДЖУВАННИ (Влиза от вратата вляво).

МИЧО (Забелязва шурей си) Джуванни!... *Ostreggheta!* (по дяволите – диалект от Венето, бел.прев.) Добре изглеждаш, *neh!*! (Прегръща го).

ДЖУВАННИ (Прегръща го на свой ред) И ти си все същият.

МИЧО *Mi?* Все същият? Грешиш. Променил съм се и как още!

ДЖУВАННИ Все същият ми изглеждаш, какъвто си беше като тръгна.

МИЧО Променил съм духовно. И то доста, разбираш ли? Там горе, скъпи мой, всичко е различно от тук, долу. *Ostreggheta* каква разлика! *Mi*, скъпи мой, аз идвам отгоре.

ДЖУВАННИ (Гледа нагоре) Откъде, от небето ли? Скъпи Мичу, целият свят е едно село!

ПИППИНА (Междувременно е взела кафеника от полицата) С твое позволение, Мичу, отивам да ти направя кафе (излиза от вратата вдясно).

МИЧО Благодаря! С удоволствие. (Към Джуванни) Да знаеш, кафетата горе... (сочи нагоре).

ДЖУВАННИ (Както по-горе) От небето ли пагат?

МИЧО (След пауза) А *babbo*? Къде е *babbo*? (тамко – използва се в Северна Италия – бел.прев.)

ДЖУВАННИ Какъв *babbi*? Кой е този *babbi*? (игра на думи – на сицилиански диалект *babbi* означава глуповат, наивен човек, бел.прев.).

АННА Там е тук. (Взема от рафта на бюфета чашките и ги бърше с кърпа, като остава в стаята).

ДЖУВАННИ Баща ти ли? И го наричаш „*babbi*“? Хубава работа! Той не иска да те види, а ти ако почнеш с „*babbi*“... Откакто си тръгна ти е обиген до смърт.

МИЧО Знам! Не искаше да замина за Континента. Горкият! Ще му мине! Ще видиш, щом му дам тиролската шапка...

ДЖУВАННИ Ще ти я нахлуни на главата. После ще видиш.

МИЧО Има и за тебе едно подаръче. Оставих всичко в хотела...

ДЖУВАННИ Какъв хотел?

АННА На донна Фуртуната. Вуйчо пристигна с един приятел.

МИЧО Там съм отседнал. Моят приятел дойде да посети Сицилия. Знаеш? Той е *маестро*, как ти се струва? Ма-ес-тро!

ДЖУВАННИ Мене какво ме интересува?! И свирач в духов оркестър да е...

МИЧО (Избухва в силен смях) Не, не!... Тук долу, като се каже „*маестро*“ се мисли само за духов оркестър. *Ostreggheta* какви хора! Моят приятел не е маестро по музика.

АННА Маестро в училище. Нали така, вуйчо?

МИЧО Какво ти училище?! Не! Нито по музика, нито в училище. Той е маестро по рисуване. По ри-су-ва-не.

ДЖУВАННИ (Веднага) А пък на мене не ми е през... (сепва се) Какво каза: по рисуване ли?

МИЧО Именно! (След кратка пауза) Той е маестро!

ДЖУВАННИ (Иска да схване по-добре) Момент... Художник ли е или маестро?

МИЧО Художник, да! Художник!

ДЖУВАННИ Така! Художник: художник?

МИЧО *Ostreggheta!* Да, да!

ЧУВА СЕ ГЛАСЪТ НА ПИППИНА, КОЯТО ВИКА АННА

АННА (Излиза през вратата вдясно).

ДЖУВАННИ Добър художник ли е?

МИЧО Нали ти казвам, че е маестро...

ДЖУВАННИ Я пак?! (Почти крещи) Художник е, да или не?

МИЧО Ами да: художник е. Един...

ДЖУВАННИ Стига! Нито дума повече. И така, след като се разбра, че този твой приятел е художник; сега ще те попитам: може ли да рисува?

МИЧО И още как! Прави шедеври.

ДЖУВАННИ Като баща ти ли?

МИЧО Още по-добре! Той *учителствува*. Баща ми, горкият, не.

ДЖУВАННИ Как не?! И баща ти *рисува*. Или по-скоро рисуваше. И то не зле.

МИЧО *Учителствува, учителствува!* А не „*рисува*“. Казах „*учителствува*“.

ДЖУВАННИ Не те разбирам. Рисува или не рисува? С една дума – художник ли е или не?

МИЧО *Porca vacca!* Казвам ти – да. Той е много добър художник. Бра-ви-си-мо!

ДЖУВАННИ Ха да му се не виду! Да знаеш – оправили сме нещата.

МИЧО Ами ти знаеш ли, че този мой приятел се интересува много от сицилиански каручки?

ДЖУВАННИ (Предоволен) Е, и?!

МИЧО Дошъл е в Сицилия точно заради каручката.

ДЖУВАННИ А... кой му е казал за нея?...

ОТ ВРАТАТА ВДЯСНО ВЛИЗА АННА И ОТИВА ДА ВЗЕМЕ
ЕДИН ПОДНОС ОТ БЮФЕТА

АННА Вуйчо, после искам да покажа някоя моя рисунка на този маестро.

ДЖУВАННИ (Веднага) Хайде да не почваме пак. Ти нямаш нищо за показване. Човекът е зает!

АННА (Тръгва към вратата вдясно) Какво да се прави?... (Излиза).

ДЖУВАННИ Мичу, колко време ще останете?

МИЧО Ами не знам... зависи... Десет, петнайсет дни...

ДЖУВАННИ Един месец! Поне един месец! Ще останете месец, а даже и два. Аз плащам всичко! Хотел, хан, гостилница, ресторант... Всичко! Всички разноски ще ви се поемат! Храна и квартира гратис. Аз плащам! Всичко на мои разноски! От днес нататък, ти и твоят приятел художника сте мои най-скъпи гости!

МИЧО *Ostreggheta!* Благодаря! *Mi*, винаги съм казвал на моя приятел: Сицилианците имат ей такова сърце (раз-перва рѣце) голямо като колело на каруца.

ДЖУВАННИ Смон! Спри тука!

МИЧО Къде?

ДЖУВАННИ При каруцата. (След много кратка пауза) Я ми кажи нещо: този твой приятел, ще може ли да изрисува... една каручка?

МИЧО *Corbezzoli!* (Евфимизъм за ругатня – бел.прев.)

ДЖУВАННИ Не, не! Каручка! Сицилианска каручка.

МИЧО Да, да! Разбрах! Дали ще може? И още как! Нали ти казвам, прави шедеври. Обаче трябва да имаме каручка, нали?

ДЖУВАННИ (Веднага) Имаме! Сега я правя.

МИЧО Правиш каручка? Браво Джованни! Пак започна работа, *neh?*! Но Джузеппина ми писа, че...

ДЖУВАННИ Сестра ти Джузеппина е такъв инат! Никога нищо не разбра.

ПИППИНА (Влиза от вратата вдясно, носи чашка кафе) Направих ти го силно, както го пият в града.

МИЧО (Взема чашката) А за Джованни? Ти няма ли да пиеш кафе?

ПИППИНА Не. Понеже по това време шурей ти го хващат нервите.

ДЖУВАННИ Аз пак ще пийна чаша вино, да отпразнувам пристигането ви. И още една за тебе (От бюфета изважда бутилка вино с две чаши) Сицилианско вино, силно и искрено, както нещата от едно време. (Занася ги на масата и напълва една чаша).

МИЧО Благодаря! Предпочитам кафе. Защо не предложиш на жена ти? Джузеппина, пийни една глътка.

ПИППИНА Само за компания... Една глътка. (Приближава се до масата и взема чашата с вино).

ДЖУВАННИ (Като я спира) Стой! Не пипай!... Никаква глътка! (Взема ѝ чашата).

ПИППИНА Побъркан!

МИЧО (Намесва се) Хайде, Джованни... няма да се напие... !

ДЖУВАННИ Сестра ти вече е пияна от други работи.

ПИППИНА (Взема бутилката и сама си налива друга чаша). Наистина не знам кой е тук пияния... Ама здраве да е!

ДЖУВАННИ (Вдига чашата като за наздравница) На здраве и за вашето завръщане!

МИЧО (Вдига чашката) За Сицилия, за сицилианската каручка...

ДЖУВАННИ Да! За каручката... (вдига чашата до устните си и пие).

МИЧО... и за новата бензинова помпа!

ДЖУВАННИ (Виното му пресяда и започва да кашля).

ПИППИНА (Използва момента, за да го потуша силно по гърба).

ДЖУВАННИ (Все така кашляйки) Отрови ме!

ПИППИНА Да те стигне дано!

ЗАВЕСАТА ПАДА БЪРЗО

(край на първо действие)

ВТОРО ДЕЙСТВИЕ

СЦЕНАТА

Плочникът пред къщата на семейство Сантоночи-то.

Фронтално, малко изнесена напред и заемаща почти половината от сцената е разположена къщата с вратата в центъра, до която водят няколко стъпала.

Къщата е разделена на две, като разделителната линия се пада точно по средата на портата. Това се вижда ясно от строителните работи, от които изпъква разликата между половината току що ремонтирана къща, ползвана от съпругата и другата половина, останала каквато е била преди, ползвана от съпруга.

Половината от обновената къща е вляво от вратата, докато фасадата на дясната страна е избледняла и на места порутена.

В дясната страна на сцената, свързана с къщата, се вижда работилницата на майстора колар, към която води стара широка дървена порта.

Над портата може да се опъне голямо покривало типично за работилниците на тези майстори, което служи за предпазване от слънцето в горещите летни дни. На същата страна са сложени инструменти, някоя вече изработена част и т.н. В ъгъла в дясното вдясно, между къщата и работилницата са струпани камъни с различна големина; докато отпред се вижда път, граничещ с работилницата, който извежда към плочника.

Вляво на сцената се виждат други къщи, а в дясното друга улица, която върви отляво надясно. Вдясно на този път, в ъгъла на къщата в дясното, се забелязва колонката на бензиновата помпа. До колонката има цветна лехичка и зеленина.

ПОСЛЕДНАТА КАРУЧКА (Второ действие)

СЦЕНА ПЪРВА

(Нину и Пенни)

ПРИ ВДИГАНЕТО НА ЗАВЕСАТА НИНУ Е НА СЦЕНАТА,
СТОИ ПРАВ С РАМЕНЕ ОПРЕНИ НА СТЕНАТА,
ТОЧНО НА ЪГЪЛА НА РАБОТИЛНИЦАТА И УЛИЦАТА
ВДЯСНО,
ДЯЛА ПАРЧЕ ДЪРВО С ЕДИН МАЛЪК НОЖ.

ПЕППИ (Влиза от улицата вдясно, тръгнал да излиза
към улицата в дъното на сцената, но след като среща
Нину, спира) О, Нину, ти тука ли си?! (Пита преднамерено)
Докъде стигнахме?

НИНУ Все готам! Казва ли ти някой?! Ето и днес, вече
е плагне, а нищо не се върши.

ПЕППИ Как??? (посочва портата) Не е ли вътре майсторът?

НИНУ Няма никой.

ПЕППИ И всичко е затворено, така ли? Този... да го
наречем, художник. Кой знае какви ги бърка. Има нещо
съмнително, има! Защо да работи скришом от всички?
Защо? Нещо гнило има тука!

НИНУ Поне да знаехме докъде е стигнал...

ПЕППИ (Тръгва) Отивам да повикам аптекаря; да видя
дали него ще го пусне вътре.

НИНУ Тоя врач? Да чука на дърво!

ПЕППИ Казват, че аптекарят видял каручката от
Патерно. Понякога говори с него и го пуска да влезе. Ей
сега се връщам. (Излиза в дъното вляво).

НИНУ Майсторът не може...! А на аптекаря позволява
да влезе... (Вика след него) Дон Пенни, няма смисъл! Не
се занимавайте с тоя врач!

СЦЕНА ВТОРА

(Нину и Анна)

НИНУ ОСТАВА САМ ЗА МОМЕНТ.
СЛЕД ТОВА ОТ ДЪНОТО ВДЯСНО СЕ ПОЯВЯВА АННА.
ОБЛЕЧЕНА Е В РАБОТНА ДРЕХА С ПАНТАЛОНИ
И ДЪРЖИ ЛЕЙКА.
ЗАПОЧВА ДА ПОЛИВА ЦВЕТНАТА ЛЕХА.
ДВАМАТА СА ПОТЪНАЛИ В ТИШИНА И СЯКАШ СЕ
ОТБЯГВАТ.

НИНУ (Когато Анна идва е най-близо до него, той се
обръща към нея с думите) И така, мога ли да знам какво
ти е?

АННА (Не отговаря).

НИНУ Ела... да чуем защо си сърдита?

АННА Имам си работа!...

НИНУ Остави ги, няма да увехнат. Още не съм раз-
брал мнението ти за каручката.

АННА Не ти ли стига това на хората? Обърнаха всич-
ко наопак само и само да я зърнат... докато беше отво-
рено. От сутрин до вечер – върволица от хора.

НИНУ Ами и ти я видя. Но още не си ми казала дали
ти харесва.

АННА Стига баща ми да е доволен... Нали той ти пла-
ща? (Вече е спряла да полива).

НИНУ (Ядосва се) Ясно, ясно! Проклятие!

АННА А! Защо се сърдиш?

НИНУ Аз ли се сърдя?... А ти, не? Ти си доволна? Вече три
гена ми се цупиш. И защо? Защото не искам да ставам бен-
зинджия ли? Не! Не ми харесва... Обаче съм намислил нещо
и искам да го направя щом посъбера малко пари... Виж: баща
ти трябва да ми плати, трябва да ми плати и то добре,
понеже съм свършил добра работа. После, ако спечелим
първата награда, казва че ще ми направи подарък...

АННА Да не повярваш! Като спечелите първата на-
града.

НИНУ Защо? Да не би да не е хубава каручката? Не да се хваля, обаче струва сто пъти повече от оная в Патерно! (Пауза) Не ти харесва, така ли, а?! (Разпалва се все повече) Няма цю, проклета си и това е! Като си втълпиш нещо... и напук... все да подценяваш всичко. Но не е така, не! Защото каручката е хубава! И ще се пукате от яд ти и майка ти.

АННА Не съм ти казала, че каручката е грозна или че не ми харесва. Казвам ти че няма да спечелиш.

НИНУ Защо да не спечеля?

АННА Ами... защото... защото...

НИНУ Защото трябва все да подценяваш. Ето защо!

АННА (Нежно) аз не подценявам работата ти... Напротив, харесва ми!...

НИНУ А! Сега ти харесва?!

АННА Майчице Божия, Нину, винаги ми е харесвала. (Приближава се към него) Наистина! Каручката е хубава. И е хубава не само твоята работа, ами и тази на баща ми, а и на ковача. Знаеш ли обаче, от кого се страхувам? (Кратка пауза) От художника.

НИНУ (Приближава се към нея) Колко те обичам, Аннуца!... Знаеш ли? И аз се страхувам от художника.

АННА И не защото не я рисувам аз... Обаче знам ли... този художник другоземец... Този маестро е странен! Защо е всичко тайно? Защо крие каручката?

НИНУ Ти трябваше да я изрисуваш! Тогова щяхме непременно да спечелим!

АННА Ако татко ми беше казал... може би, ако искаше нея да склони (намеква за майка си).

НИНУ Съпруг и съпруга са застанали един срещу друг. Единият се е захванал с другия. Ох, веднъж да си тръгнеш от тая къща. Слушай: преди това ще направя едно предложение на майка ти.

АННА Какво предложение?

НИНУ Да направим с нея едно съдружие. аз ще сложа моя дял и ще направим дружество за помпата.

АННА (Радостно) Сериозно ли гоговориш? (Приближава се до него още повече) Нину, ако направиш така, ще може да се оженим.

НИНУ И тогава ще махнеш тия панталони...

АННА Ще направя всичко което поискаш.

НИНУ С парите на баща ти и с това гето ще събера още някоя година... ще стъкмя хубав капитал и ще можем да направим дружеството с майка ти.

АННА Какво, какво? С това гето ще събереш още някоя година ли? Значи още пари да събереш? Още някоя година? Какво е това шикалкавене, Нину?

НИНУ Защо да е шикалкавене? Баща ти трябва да ми плати... И друга работа ще си намеря...

АННА Знаеш ли какво ще ти кажа, Нину? Мене няма да ме намериш повече! Ех, зарежи всичко! Най-добре всеки по пътя си. А пък ако искаш да знаеш, така ми харесва да се обличам.

НИНУ А на мене, не! Проклятие! Не мога да те гледам облечена като мъж. Много биеш на очи! И всички погледи са върху теб!

АННА Слушай, Нину: аз не трябва да ти обръщам внимание!

НИНУ Знаеш ли какво говорят хората? Че това вашето с майка ти, да искате да станете модерни... ставате точно... Не искам да го кажа. Наистина, в тия грехи... такъв вид имаш!

АННА Не бива да обръщаш внимание на никого, разбери! Обувам панталони, ако искаш да знаеш, защото ми е по-удобно.

НИНУ Да бе, да не повярваш. (Имитира я) „Нося гащеризон, защото трябва да се навеждам... Защото трябва да тичам...“ Защо, другите гето носят рокли не се ли навеждат? Те не тичат ли?

АННА Смешен си! (Тръгва към дъното на сцената).

НИНУ (Вика след нея) И само да те видя, че се задяваш с оня обожател, синът на секретаря...

АННА (От дъното на сцената) Аууу! Пак ли?! Не давам сметка никому! (Тръзва наядно, към улицата в дъното на сцената).

НИНУ (Ругае, след като е останал сам) Свети Боже, пресвети Боже!...

СЦЕНА ТРЕТА

(Нину, Аптекаря и Пенни)

ОТ УЛИЦАТА В ДЪНОТО НА СЦЕНАТА, ИДВАЙКИ ОТЛЯВО СЕ ПОЯВЯВАТ АПТЕКАРЯТ СЛЕДВАН ОТ ПЕППИ.

АПТЕКАРЯТ (Излиза напред) Какви са тези ругатни? Какво има, Нинуццу?

НИНУ (Пресрува се) Нищо, господин аптекар... ударих си пръста и ме боли. Няма нищо!

АПТЕКАРЯТ Ами внимавай, синко, понякога може да стане лошо... На *кумпари* Чикку Д`ока, заради едно нищо и никакво ограскване, трябваше да му отрежат ръката.

НИНУ (Веднага) Пресвета Кръв Божия! (Прави с ръка знака на рогата).

АПТЕКАРЯТ Моля?

НИНУ (Поправя се) Кръв... казвам, не ми потече... Това е добре, нали?

АПТЕКАРЯТ По-лошо! Сигурно има съсирена кръв. Съветвам те да го държиш на топло и влажно. Никога не се знае...

НИНУ (Продължава да прави знака на рогата) Да си кажа правото, по-спокойно ми е да го държа изправен... така.

АПТЕКАРЯТ Ами, вярно ли е, че каручката е скрита.

НИНУ Точно така! Минаха вече пет дена откакто художникът работи. И не пуска никого, даже и майстора.

ПЕППИ (Отива веднага до портата, за да надникне през някоя цепнатина) Като ви казвам, заковал е и портата.. Нали, Нину?

НИНУ Истина е! Не иска никой да го притеснява. Като влиза се заключва отвътре, а като излиза си носи ключа.

АПТЕКАРЯТ А как се случи, че наехте този художник чужденец?

НИНУ Ами дон Джуванни търсеше художник... та случаят пожела, шурейт му Мичу да пристигне заедно с художника, негов приятел, и така повече не го изпусна.

ПЕППИ Точно така! Сякаш беше намерил Раффаеллу.

АПТЕКАРЯТ Значи е тук откакто пристигна Мичу, нали? И къде е ходил, че не сме го видели?

НИНУ Обикалял, за да опознае Сицилия; за да се въдъхнови, казва дон Мичу.

ПЕППИ Да, да... Точно така! И всичко на разноските на дон Джуванни. Даже му плати предварително за труда. Пред-ва-ри-тел-но.

АПТЕКАРЯТ Скъпичка излиза тая каручка.

НИНУ Аз една лира още не съм видял.

ПЕППИ Ваша милост, господин аптекар, видели сте поне онази в Патерно... как ви се струва? Може ли да се сравни с нашата?

АПТЕКАРЯТ Как да ви кажа... Тя е нещо друго... Без да обиждам Нинуццу... Тази обаче, като ковашка работа е идеална. Харесва ми! Кой е ковачът?

НИНУ Дон Иану Салера.

ПЕППИ А!... А!... Изтънчен майстор! Металният обков е просто идеален. Не е ли така? Ами раклата?... Ами времето?... Ау, даже и шините на оста са изработени на менгеме. Сега хвалим ковача, обаче и майсторът резбар си е казал думата и е направил всичко останало... И знаете ли кое е много ценно... Вижте дървената балеринка... Красиви са шините на оста отпред и краищата отзад; и дървените подпори отгоре, както и захватите отдолу. Как не... ще ги сложим в джоба си тия от Патерно! В джоба! (След пауза) По дяволите! Да не беше моя художник!...

АПТЕКАРЯТ Кажу ми нещо, Нинуццу: Защо Анна не я изрисува?

НИНУ Дон Джуванни не искаше.

ПЕППИ Дъщерята е на страната на донна Пиппина. Толкова са вироглави! Ти да видиш: да стигнат дотам да делят къщата... А последствията ги тегли горкият дзу Брази – ще влезе в приют.

АПТЕКАРЯТ При монахините ще върви дзу Брази, ако има късмет.

ПЕППИ Какъв ти късмет? Сигурен съм, че ще го уморят от бронхопневмония.

АПТЕКАРЯТ Защо?

ПЕППИ Тия калугерици ще го къпят.

АПТЕКАРЯТ Ами, не стига че ще го почистват...

ПЕППИ Как така: „не стига че“?...

АПТЕКАРЯТ Разбира се, ще го правят с топла вода, дон Пенни.

ПЕППИ Топла или студена, все е баня!

НИНУ (Намесва се) Дзу Брази не позволява да го къпят. Днес се прибра вкъщи. Казва, че предпочита така, отколкото да вонят на бензин.

ПЕППИ Браво! Добре прави! Разбира се, друго щеше да е ако той изпишеше каручката... Нали господин аптекар? Нямаше да има нужда от този художник чужденец. Всичко трябва да си е нашенско. Да му се не види!

НИНУ Дон Пенни, не забравяйте, че всичко е резбовано на ръка.

ПЕППИ Разбира се!... Разбира се! И според мене, рисунката никак не е важна. Нали господин аптекар?

АПТЕКАРЯТ Грешите! Художникът е много важен! Както нещо ценно го заграбят в страница от вестник. Как мислите?

ПЕППИ Браво! Значи работата на резбаря според тия приказки нищо не струва, така ли?

АПТЕКАРЯТ Не че не струва... Но...

НИНУ (Обидено)... Е, не струва! Така де, цялата работа е нахалост.

АПТЕКАРЯТ Няма ли да престанеш, Нинуццу? Искате да каже, че рисунката придава завършен вид.

СЦЕНА ЧЕТВЪРТА

(Гореспоменатите, Джуванни и след това Фолклорна група)

ДЖУВАННИ (Излиза от дясната страна на вратата в средата на сцената. Държи легенче с вода) Господин аптекар, целувам ви ръка!

АПТЕКАРЯТ Здравейте, дон Джуванни.

ДЖУВАННИ Вас кой ви доведе тук?

АПТЕКАРЯТ Да се поразтърча... насам, заедно с дон Пенни... надявах се да видя вече изрисувана и каручката...

ДЖУВАННИ Въпрос на някой и друг ден! Художникът работи всичко на всичко от четири дни..

ПЕППИ Пет! От пет дни се е затворил вътре. Пет гена! Пееет!

ДЖУВАННИ Добре... Първият ден обаче не е работил. Шурейт ми каза, че маестро е прекарал целия ден да изучава каручката. „Първи ден – изучаване на каручката“.

АПТЕКАРЯТ Виж ти! Ден за изучаване?!

ДЖУВАННИ Господин аптекар, този художник е голям маестро... Голям артист... Талантлива работа, така де... Имайте предвид, че когато дойде ще ви го представя. (Вика Нину, който е отишъл до улицата в дъното на сцената, за да види Анна) Нину, ела тук! (Дава му легенчето) Хвърли малко вода на земята да замиеш...

НИНУ (Взема легенчето) Да не сте си изпрашили краката? (Започва да мокри земята против волята си, отпращайки се бързо към дъното на сцената).

СЛЕД МАЛКО

ДОКАТО СЕ ВОДИ СЛЕДВАЩИЯТ ДИАЛОГ
СЕ ПОЯВЯВА АННА, ТЪЙ КАТО НИНУ Я Е ПОВИКАЛ.
СЛЕД КАТО СЕ Е ПРИБЛИЖИЛА КЪМ НЕГО, НИНУ Я
ХВАЩА ЗА РЪКАТА, НО ТЯ СЕ ОТДРЪПВА И СИ ТРЪГВА
ЯДОСАНА.

АПТЕКАРЯТ Като гледам, много голямо внимание му оказвате на този художник.

ПЕППИ Да му се не види! И Светите моци да минаваха нямаше да плацукаш така.

ДЖУВАННИ Не! Не е за маестро. Ще пристигнат музикантите, затова... И като танцуват, ще се вдигне прах.

ПЕППИ Какво? Какво? Музиканти ли?... Какви музиканти?

ДЖУВАННИ Нищо!... Не ги разбирате тия неща, дон Пепи. Малко са сложни за вас. Нали така, господин аптекар?

АПТЕКАРЯТ Ако трябва да съм откровен и аз не ви разбирам. За какви музиканти говорите?

ДЖУВАННИ Ами за... Това... сицилианското нещо. Как се казва? Не ми идва на ум в момента. Така де: музикантите, облечени по сицилиански, със свирки, пиццалки и маррандзану... И този, сицилианския... (Прави няколко танцови стъпки) И тонки... тикитонкити... тонки тонки тонкити... Разбирате ли ме, господин аптекар?

АПТЕКАРЯТ Фолклор? Искате да кажете сицилиански фолклор?

ДЖУВАННИ Това е! Точно така! Фол... (Не успява да произнесе думата) Същото дете го каза ваша милост.

ПЕППИ Вкочанях се от студ! Ама... цялата тая гандания ли му трябва на художника, че да нарисува нещо?

ДЖУВАННИ Разбира се! Чувя музиката... Гледа, как танцуват наоколо... Подбужда се и... се вдъхновява.

ПЕППИ Може да се гръмне ако ще! В гърбицата, че да пукне весел. Защо не доведете и *карубинерите*, а? А после с една кърпа да му избършете потта от лицето. Да му се не знае! Ех, ех, аз да си ходя... (Като мърмори тръгва към улицата вляво).

АПТЕКАРЯТ Наистина – малко е сложен този художник.

ДЖУВАННИ Господин аптекар... той не е тукашен... от Континента е... трябва да бъде увлечен. Така казва шурейт. И аз го увличам... с музиканти, с танци. Няма как, това, плюс другите разноси.

АПТЕКАРЯТ Така е! Ваша работа!... Всичко хубаво! (Тръгва към улицата в дъното на сцената, но преди да излезе поздравява Нину) Бъдете здрав, Нинуццу! (Излиза).

ДЖУВАННИ (Вика) Нину!... Къде я рѣсиш тая вода? Тука! Тука отпред трябваше да измиеш.

НИНУ (Приближава се) Тука я изсипах!...

ДЖУВАННИ (Ядосан) Стига толкова! Това му стига! В края на крайщата ще се напраши малко... ще влезе вътре и ще работи по-бързо. (Пауза) Колко е часът?

НИНУ Току що би дванайсет.

ДЖУВАННИ Дявол да го вземе! Още не се е показал!... Вчера започна към един часа...

НИНУ Завчера в два часа след пладне започваше закуската...

ЧУВА СЕ МУЗИКАТА ИЗПЪЛНЯВАНА
ОТ ФОЛКЛОРНАТА ГРУПА,
КОЯТО СЕ ЗАДАВА ПО УЛИЦАТА В ДЪНОТО НА СЦЕНАТА

НИНУ Ето и дон Луиджи е сред музикантите...
ДЖУВАННИ (Все още ядосан) Ти ги наглеждай! (Прибира се в къщата).

ОТ УЛИЦАТА В ДЪНОТО НА СЦЕНАТА
ФОЛКЛОРНАТА ГРУПА ИЗЛИЗА НАПРЕД,
КАТО ИЗПЪЛНЯВА ТИПИЧЕН СИЦИЛИАНСКИ ТАНЦ.
ОТ ДЪНОТО НА СЦЕНАТА СЕ ПОКАЗВА АННА, КОЯТО
ОСТАВА ДА ГЛЕДА.
СЛЕД МАЛКО ЕДНО ОТ МОМИЧЕТАТА ОТ ГРУПАТА КАНИ
НИНУ ДА ТАНЦУВА С НЕЯ, НО ТОЙ ОТКАЗВА.
СЪРДИТА, АННА СИ ТРЪГВА.
ТОГАВА НИНУ ПРИЕМА ПОКАНАТА И ТАНЦУВА.

СЦЕНА ПЕТА

(Нину, Фолклорната група, Мичо
и след това Джуванни)

МИЧО (Задава се от улицата вдясно, спира и ги гледа с възторг. След края на танца ръкопляска продължително) Чудесно!... Браво! Браво! Слушайте: още щом се покаже маестро то ще се смесите с него, като го наобиколите всички и го увлечете във вихъра на танца.

НИНУ Няма ли да е по-добре докато те танцуват маестро то да работи?

МИЧО Няколко подскока преди да започне да се труди усилено ще му дадат повече вдъхновение, *neh? Ostregheta!* Беше превъзходна идеята за сицилианските мотиви. Ще се смесите с него!

НИНУ Да бе... ще го смесваме... (На себе си, докато Фолклорната група, оставайки на сцената се отдръпва встрани) Като ли че карти за партия брискула ще трябва да се смесват...

ДЖУВАННИ (Излиза напред) Мичу... Ти сам ли си? А художникът? Да не би да спи?!

МИЧО Да! Почива си.

ДЖУВАННИ Не му мига окомото! По пладне още спи? Сутринта не трябваше ли да започне? Както я кара, кой знае кога ще свърши? Да знаеш че няма да можем...

МИЧО Джованни, ти си недоверчив.

ДЖУВАННИ Какъв съм?

МИЧО Не-до-вер-чив.

ДЖУВАННИ Не! Аз съм глух-нак!

НИНУ Майсторе, защо не пратите музикантите да го събудят?

ДЖУВАННИ А, не е лошо! Хайде, вземай ги и тръгвайте! (Обръща се към останалите) Момчета, тръгвайте с Нину.

НИНУ Да, да! С мене! Да вървим, дон Луиджи...

ФОЛКЛОРНАТА ГРУПА

ЗАПОЧВА ОТНОВО ДА СВИРИ И ДА ТАНЦУВА,
ОТПРАВЯ СЕ КЪМ УЛИЦАТА ВДЯСНО, КАТО СЛЕДВА НИНУ.

МИЧО *Ostregheta!* Каква музика! (Извисява глас към Групата) Хайде момчета, изсвирете му нещо нежно и мелодично... Някоя приспивна песен, нинна-нанна...

ДЖУВАННИ (Креци към тях) Не! Не! Напротив, трябва силна музика! Каква нинна-нанна? Ще помисли, че още спи първия сън. Нину, моля те много, Накарай ги да свирят утринна заря!

НИНУ Така ще направя, майсторе. Така ще направя!... (Излиза заедно с групата).

МИЧО Жалко, Джованни! Ако ще действаш на своя глава, аз свалям от себе си цялата отговорност.

ДЖУВАННИ Мичу, разбери, днес трябва да вляза! Трябва да вля-за! Искам да видя какво прави и какво е направил. Влизам, днеска!

МИЧО Няма смисъл, Джованни. Имаше условие и то трябва да се спазва. Маестро то каза, че не иска да бъде безпокоен. Прие условието, нали?

ДЖУВАННИ Ама аз си мислех... Че хората не трябва да го безпокоят, добре... И така е редно! Обаче, извинявай, аз съм собственик на каручката. Аз плащам. Имам или нямам право да видя поне какво е свършил? Слушай: сега без да го безпокоим, докато не работи... Докато си почива... Така де, искам да ти даде ключа!

МИЧО *Ostregheta!* Помниш ли, че условието беше никога, включително и ти, да не влиза преди работата да е завършена. Скъпи мой, маестро то ще се разсърди... Той има нужда от тишина, от спокойствие, от самота... Той се напъня!

ДЖУВАННИ Яйце ли снася?! Слушай, вземай моя ключ преди да се е напъгнал, че да видим какво е свършил. Тръгвай, тръгвай!

МИЧО Е, добре! Да тръгна... но не отговарям ако маестро то се обземе от яд.

ДЖУВАННИ Какво да направя?

МИЧО *Ostregheta!* Да се ядоса, да се вбеси!

ДЖУВАННИ Той да се вбеси? А аз, не? Да не се мяркам...

МИЧО Спомни си, че и Папата... по времето на Микеланджело...

ДЖУВАННИ Разказа ми вече: „... когато трябвало да изрисува църквата... не го пускал да влиза...“ Знаем го това! Но понеже аз не съм Папата, ще си гледам интереса. Побързай, донеси ключа и го накарай да стане, че е късно.

МИЧО (Тръгва към улицата вдясно) Сега ще видиш как ще потъмнее от гняв.

ДЖУВАННИ (Тръгнал е заедно с него) Какво ще направи?

МИЧО *Ostreggheta*, никога не разбираш! Ще потъмнее... лицето му ще потъмнее... (Излиза).

ДЖУВАННИ Да си взмие лицето с белина и ще се просветли...

СЦЕНА ШЕСТА

(Пиппина, Анна, Рикю, Момче,
след това Джуванни и Пеппи)

ПИППИНА (Излиза от своята част на вратата и вика) Анна!... Анна!...

АННА (Изтичва от гръното на сцената) Какво има?

ПИППИНА Ако дойде синът на Секретаря, обърни му внимание докато се върна.

АННА Вчера напълни гориво догоре и мисля, че днес няма да дойде.

ПИППИНА Вчера ли? И както обикновено нали?

АННА Да! Каза, че е говорил с тебе...

ПИППИНА С мене ли? Не сме се срещали... да видим ще му давам ли вече бензин. Още не е платил за миналия месец. Ако върви така, спукана ни е работата... А пък баща ти ще се пръсне от кеф... Даже ми тананика: „майстора рисува“.

АННА Ами той си пее, за да си успокои нервите. Ако можеше да разбие онази врата...

ПИППИНА Толкова по-зле за него! Хората казват, който много се доверява, все излъган остава.

ОТ УЛИЦАТА В ДЪНОТО НА СЦЕНАТА ВЛИЗАТ

РИКУ И ЕДНО МОМЧЕ,

ПОНЕСЛИ ТАКЪМИТЕ ЗА КОНЯ.

РИКУ НОСИ ОГЛАВНИКА А МОМЧЕТО СЕДЛОТО

РИКУ Донна Пиппина, къде да ги сложим? Да ги оставим ли на земята?

ПИППИНА Не, не! Почакайте... Иначе ще ги изцапате... (Към Анна) Върви да викнеш баща ти... Видях го да идва натам (посочва улицата вдясно).

АННА Ти го извикай. С мене не иска да говори.

ПИППИНА Ти! Ти! Че от месец вече не му говоря.

МОМЧЕТО Ох! Направо ме смазват тия неща!...

АННА Сложи ги на земята, като се върне ще ги намери.

ПИППИНА Не! Ако се оставят ще се изцапат... и ще бъде жалко! Ела тука, Рикю, погледни натамък (показва улицата вдясно). Виж мъжът ми там ли е.

РИКУ (Изпълнява) Там е!

ПИППИНА Е, хайде, викни го и се покажи.

РИКУ (Вика силно) Дон Джуванни!... Дон Джуванни!...

ПИППИНА (Приближава се до Момчето) Виж, тече ти носът... Внимавай да не изцапаш тия красиви пера за коня...

МОМЧЕТО (Опитва се да си избърше носа с ръкава на ризата, но не успява и подава седлото на Пиппина) Ваша милост, подръжете го за малко... (След това, освободил ръцете си, се избърсва).

ДЖУВАННИ (Влиза от улицата вдясно и остава гост-та изненадан като вижда, че съпругата му държи седлото).

РИКУ (Още щом Джуванни влиза, му подава оглавника) Вземете, ваша милост. Камшикът е готов, така каза дон Кармелу, после ще го вземете, ваша милост. Със здраве! (Тръгва по улицата вдясно, следван от Момчето).

ПИППИНА (Смутена, иска да се отърве от седлото) Анна... ела... гръж!...

ДЖУВАННИ (Намесва се грижовно и като подава бързо оглавника на Анна, се опитва да освободи жена си от тежестта) Дай на мене... тежко е.

ПИППИНА (Отмества го ласкаво) Остави!... Кажу къде да го сложа... (отпраща се към входа вдясно на вратата, която води към частта от къщата на съпруга ѝ. Преди да влезе, казва на Анна). Тръгвай и ти... и хубаво стъпки оглавника, че е наистина красив.

ДЖУВАННИ (Тръгва пред нея) Да го сложим... на леглото... (Влиза следван от Пиппина и Анна).

ОТ УЛИЦАТА ВДЯСНО, НАДНИЧА ПРЕДПАЗЛИВО ДОН ПЕППИ.

ТЪЙ КАТО НЕ ВИЖДА НИКОГО, РЕШАВА ДА ВЛЕЗЕ КАТО ДЪРПА РИКУ ЗА РЪКА.

КОЛЕБЛИВО СТИГАТ ДО ЦЕНТЪРА НА СЦЕНАТА, НО ВЕДНАГА ПОБЯГВАТ,

ТЪЙ КАТО НА ВРАТАТА СЕ ПОКАЗВАТ АННА И ПИППИНА.

АННА Ома̀, заслужават медал тия неща.

ПИППИНА Очите му се смееха на баща ти. (След пауза) Хайде, отивам при дядо ти, че стана късно... (Тръгва по улицата вдясно).

АННА (Останала сама, отива да погледне към портата с надеждата да види нещо, но остава разочарована и си тръгва по улицата в дъното на сцената към бензиновата помпа).

СЦЕНА СЕДМА

(Пеппи и Рикю, след това Нину и Джуванни)

ПЕППИ (Появява се отново от улицата вдясно и след като се е уверил, че е сам, повиква Рикю, като го подканва да влезе).

РИКУ (Влиза от улицата вдясно) Има ли някой?

ПЕППИ Никой. (Посочва му портата) Качвай се!

РИКУ (Подчинява се и се покатерва на портата до високата част, където цепнатините са по-широки).

ПЕППИ (Говори тихо) Виждаш ли го?

РИКУ Оттука нищо не се вижда.

ПЕППИ Тихо!... Гледай по-хубаво.

РИКУ (Като се премества) Оттука се виждат кофите с боя...

ПЕППИ Каручката трябва да видиш! Хич не ме е еня за боите! Качи се по-нависоко. (Рикю е готов да се качи още нагоре, но се чува, че някой идва от улицата вдясно. Тогава му извиква) Слизай!... Слизай!...

НИНУ (Влиза от улицата вдясно).

РИКУ (С един скок е на земята).

ПЕППИ (Отгъхва си при появата на Нину) Да му се не види! Изплаши ме, Нину.

НИНУ (Разбрал) Успя ли да види нещо?

ПЕППИ Опитва се.

РИКУ Видях само боите.

ПЕППИ Качи се пак и виж къде е каручката.

НИНУ Няма смисъл! Казва, че като свърши, ще я завие с мушама.

ПЕППИ Я да видим дали е вярно. (Към Рикю) Качвай се!... Бързо, качвай се!

РИКУ (Покатерва се както преди).

НИНУ Все пак, майсторът ще се ядоса. Да знаете, че е вътре!

РИКУ (Слиза отново).

ПЕППИ На всичкото отгоре?! Ще се ядоса, моя хайван?! Да му се не види и той!... хич не ми харесва на мене моя художник чужденец. И каква е тая криеница? Да знаеш, има тука някаква измама! (Към Рикю) А ти се качвай пак! И хубаво да гледаш.

РИКУ Какво да правя, да се покатеря ли, Нину?

НИНУ Ако питате мене, и вратата разбийте. (Тръгва по улицата вдясно, след като е погледнал преди това към помпата). Дон Пеппи, ако се покаже майсторът, кажете, че му свирим под балкона, вече има половин час, но той още спи. (Тръгва си).

ПЕППИ Много ме е еня мене! За него и за свирачите!... (Към Рикю, който междувременно се е покатерил отново) Какво виждаш?

РИКУ Не виждам нищо...

ПЕППИ Премести се от тая пролука.

РИКУ Оттука се виждат боите.

ПЕППИ (Вдига един голям камък) Хайде, слизай!... Че ей сега пробивам една дупка и продълвам всичко... (Приготвя се да хвърли камъка, когато на вратата се показва

Джуванни. Веднага променя изражението си, и за да не се издаде се преструва, че хвърля камъка по Рикю, за да го накара да слезе! Ти кучи сине!... Слизай!... Слизай!... Слизай ти казвам... че те убивам!...

ДЖУВАННИ (Намесва се) Да не сте полудял? Хвърлете този камък! Оставете го... Децата си играят... Оставете го!

ПЕППИ Така, играят ли си?! Бели правят. Как се покатери още щом отворнах очи. Слизай!... Слизай ти казах!

ДЖУВАННИ Оставете го! (Обръща се към Рикю) Стой си!... Няма нищо...

РИКУ (Остава неподвижен, без да знае как да постъпи).

ДЖУВАННИ Гледай... Гледай... като искаш да гледаш... Какво вижда?

РИКУ (Боязливо) Нищо! Майчице Пресвета! Нищичко не виждам!...

ДЖУВАННИ Видяхте ли? Изплашихте го. (Към Рикю) Защо не се качиш по-нагоре? Погледни по-добре.. оттам... От онази пролука...

РИКУ (Докато слиза) Да не съм сляп!... Нищо не видях!

ПЕППИ (Разбрал намерението на Джуванни) Няма смисъл! Загубена работа! Казва, че ще я покрие с мушама. Щели да я наплюят мухите.

ДЖУВАННИ Какво ще покрие? За какво говорите?

ПЕППИ За онава, дето искате да знаете.

ДЖУВАННИ Какво говорите? Какво да знам?

ПЕППИ За кашата, дето е забъркал художникът, нали не ви пуска да влезете... Господа: къде се е чуло и видяло стопанинът с пари от джоба си, да не може нито да знае, нито да види какво работи.

ДЖУВАННИ Ама не приказвайте на вятъра. Аз самият не исках. И така трябва! Щом маестро не желае да го безпокоят, редно е да не бъде безпокоен! Може да се разстрои... като усети, че го наблюдават... Всеки си има своя метод.

ПЕППИ А, разбира се! Континентален метод. На бас, че ви маме? Господа: художник от *Минеция* (вместо Венеция – бел.прев.) наред морето, под водата... Къде е виждал той каручка? Какво може да разбира?

ДЖУВАННИ Вие не разбирате, тогава. Искам да ви разкажа една история, дон Пеппи: някога, Папата възложил на Микеланджилу да рисува една църква в Рим, и Микеланджилу приел при условие, че никой няма да влиза в тази църква преди да е завършил работата. И Папата, че е Папа, не можел да влиза. Така, сега аз да не съм *Папа*?

ПЕППИ Не! Вие сте един *Папуняк*! (Тръгва си) Да си ходим, Рикю! Да му се не виду! Да си ходим!... (Излиза от улицата вдясно следван от Рикю).

СЦЕНА ОСМА

(Джуванни, Санту, след това Пиппина и Бразу)

САНТУ (Влиза от улицата в дъното на сцената отляво. Целият е в гипс, едната му ръка, която държи вдигната нагоре, също. Веднага щом пристъпва напред, вижда Джуванни, който влиза в къщата.) *Кутпари*... извинете, имам една молба...

ДЖУВАННИ О, *кутпари* Санту... Как сме?... Добре, нали?... Изглеждаме ми по-свеж в лицето... Добре! (Понечва да го потупа по рамото).

САНТУ (Изплашва се) Полека!... Полека!... Още съм в гипс.

ДЖУВАННИ Още в гипс?! Ами тогава защо „полека“?

САНТУ Заради вас, да не си ударите ръката. Аз нищо не усещам. И с чук да ме удрят... Между другото, както виждате, не мога да се движа. *Кутпари*, повече от месец вече...

ДЖУВАННИ Човече божи, не видяхте ли стълбите?

САНТУ От бързане и от притеснение... *Кутпари*, Пресвета майчице, оная сутрин побегнах оттук много объркан. Нищо не видях. Страх ме беше, че ще ме подгоните. Какви ти стълби? Нищо не видях. Щом стъпих на първото стъпало се претърколих до последното. Ето, счупено рамо, три натъртени ребра и смазана ръка.

ДЖУВАННИ Какво да се прави, *кумпари*, случват се такива неща.

САНТУ Случват се и то с тежки последици. Вие, *кумпари*, сега сте добре, слава на Бога, обаче аз... Нали виждате?... Вече месец не работя, а колко време още ще стоя така, кой знае?!

ДЖУВАННИ *Кумпари*, честна дума – съжалявам...

САНТУ Вие съжалявате, нали? А аз, какво да кажа, със семейство на плещите...

ДЖУВАННИ *Кумпари* Санту, повярвайте, сега засега с тая каручка съм закъсал. Направих много разноски и не мога да ви помогна. Дори с хиляда лири не мога да ви услужа.

САНТУ Да ми услужите ли? Не става въпрос за това. Оная вечер... като си говорихме с Карбонару, онзи от Камарата по труда... та казва, че по закон... вие самият ме извикахте за стената, нали? И затова...

ДЖУВАННИ Затова?

САНТУ Ами... според правото на работника... И понеже бяхте обзет от пристъп на лудост... на бяс... Какво да се прави, *кумпари*, умът на човека е като косъм. Оная сутрин бяхте наистина побеснял. Не си давахте сметка... Да пази Господ! С ей такива изхвъркнали очи... Говорехте несвързано... И как още! Бяхте убеден, че сте жена. (Имитира женски глас) „*Sugni bella*“!... Направих си студио кърпене!... Луд! Луд полудял, *кумпари*.

ДЖУВАННИ А пък на мене ми се струва, че лудият сте вие. Да не би да искате да ми кажете, че вината за вашето падане е моя?

САНТУ Ами че на кого?

ДЖУВАННИ Сериозно ли говорите?

САНТУ Не беше нарочно, *кумпари*... В такова състояние бяхте... (Вижда, че от улицата вдясно се задават Пиппина, която придружава Бразу) О! Ето и *кумпари* може да каже. *Кумпари*, добър ден. Дзу Бразу, дал Бог добро!

ДЖУВАННИ (Тръгва към Бразу) Опà!... Как се чувствате?... (Хваща го под ръка).

ПИППИНА Добър ден, *кумпари*. (Оставя Бразу и влиза вътре, за да вземе един стол).

БРАЗУ (Носи дълъг шал, който му закрива устата и носа) Уличници!... Драгливи мулета!... Кирливи калугерици!...

ДЖУВАННИ Какво говорите? Защо носите този шал? Множко е даже за януари. Махнете го, ваша милост, топло е. (Опитва се да му махне шала, но Бразу се противи и ругае, без някой да може да разбере какво казва).

ПИППИНА (Върнала се е със стола) Оставете го... така се пази от миризмата на бензин.

ДЖУВАННИ А, така ли?! Още ли с това?! Да го сваля! Каква ти миризма? Ухане? Ваша милост, не усеща ли какво ухане се носи? (За да противоречи на жена си) На мене ми харесва!... О! Ухане на дялано дърво... Ухане на обковани колела... Ухане на бои... Ухане... (Поглежда към портата на работилницата, възторгът му угасва и мърмори на себе си) Какви ти бои! И те не се усещат. (След това към Бразу) Ваша милост, не го сваляйте... че наистина малко мирише на нафта. (Отмества го малко по-встрани, по-близо до портата) Стойте тука, да сте по-далече.

САНТУ *Кумпари* Пиппина, имам една молба към вас, ако позволите. Както казах, *кумпари* Джуванни, оная проклета сутрин, когато ме извика... вие сте свидетел, че не беше много наред, *кумпари*... Искам да кажа, че не беше много добре онази сутрин. И вие самата, *кумпари*, го казахте не един път. Така ли е?

ДЖУВАННИ *Кумпари* Санту, ще бъдете ли така добър да си идете вкъщи... преди да съм загубил търпение.

САНТУ Да си отида ли! Как така? Дошъл съм нарочно.

ДЖУВАННИ Нарочно? Нарочно, за да ми кажете, че аз трябва да платя разноските за болницата? Аз???

САНТУ Не, не *кумпари*! За разноските в болницата ще се погрижи Общината. Става дума за работните дни дето ги изгубих, и ония дето ще изгубя докато ми мах-

нат гипса. И да се надяваме, че няма да ми дадат инвалидност... Вярно ли казвам, *кумпари*?

ДЖУВАННИ (Веднага) *Кумпари*, зарежете го това свидетелстване... защото не важи.

САНТУ Какво значи: не важи? *Кумпари* беше там...

ДЖУВАННИ (През зъби) Не важи!...

ПИППИНА (Обидено) Да знаеш, още не съм смахната.

САНТУ Браво *кумпари*!

ДЖУВАННИ (Опитвайки се да бъде сговорчив с жена си) Не исках да кажа това. Искам да кажа, че между съпруг... и съпруга, свидетелстването няма никаква стойност.

САНТУ Фактите говорят. Фактите! На бас, че искате да отречете яснотата на фактите? Че съм тук, целият гипсосан... Съпругата ви видя... Кажете му и вие, *кумпари*, че това са фактите.

ПИППИНА Ама какви факти, врели некупели?! Какви ги разправяте? Друг път, *кумпари*, гледайте да не вървите като кьорав.

САНТУ Какво?!

ПИППИНА Кьорав! Кьорав и завеян.

САНТУ Кой?

ДЖУВАННИ (Креци) Вие!!! Че ни писна на... кълбетата...

ПИППИНА... да ви гледаме! Хората си имат грижи. Само вие липсвахте.

САНТУ *Кумпари*, извинете: вашият съпруг... ясно... Но вие, разсъдете...

ПИППИНА Имайте предвид, че ако някой не разсъждава, то това сте вие! Моят съпруг, за сведение, винаги е бил с ума си. И ако го хващат нервите понякога, то е защото трябва да се бори с хора смахнати, като вас.

ДЖУВАННИ (Подема) В нашето семейство, скъпи *кумпари*, всички разсъждаваме идеално! И нипето ни сече на всички: на жена... на съпругата ми, на дъщеря ми... и даже на свекър ми, който за да не усеща миризмата, наме-

ри средство да си запушва носа. Нали, опà. И после като свикне, си го отпушва.

БРАЗИ (Като промърморва някакви неясни думи, разбира, че е дошъл момента за помирение между зетя и дъщеря му и си сваля шала). Вярно! Вече свикнах. (Подава шала на Пиппина) Дръж, сложи го някъде вътре, вече не ми мирише.

ПИППИНА (Взема шала, но преди да влезе спира пред вратата и пита Брази) Опà, искаш ли да ти донеса каскета?

БРАЗИ Не, дай ми шапката... оная, новата, дето ми я донесе Мичу.

ПИППИНА (Излиза доволна).

ДЖУВАННИ Браво на свекър ми, иска да си сложи новата шапка!

СЦЕНА ДЕВЕТА

(Гореспоменатите, Пеппи, след това Нину и Анна)

ЧУВА СЕ ГЛАСЪТ НА ПЕППИ, КОЙТО НЕПЕКЪСНАТО ВИКА
ДОН ДЖУВАННИ

ПЕППИ (Влиза тичешком от улицата вдясно) Дон Джуванни!... Аз какво ви казвах?... Не можеше да е друго, да му се не види!... Какво ви казвах?... Какво ви казвах? Само тука може да стане такова нещо...

ДЖУВАННИ Говорете ясно. Какво е станало?

ПЕППИ Каквото трябваше да стане: избягал е!... Още сутринта... Скришом от всички... Ох, такива ли сте бугали?!

ДЖУВАННИ За кого говорите? Кой е избягал?

ПЕППИ За оня дето ви цуна паричките. За онова чудо – художника.

ДЖУВАННИ Как?!? Какво значи това: „избягал“? Къде?

ПЕППИ Нагоре... От проклетото място, откъдето идва. Тръгнал си е тая сутрин рано, на пръсти. А шуре-

ят ви мислеше, че още спи... После намери една бележка и там написал: „Връщам се в *Минеция*. Addio!“ Шурейт ви също остана като гръмнат.

ДЖУВАННИ А каручката?... Каручката?... Юда, крадец! Дръпнете се... (Отстъпва назад вляво, точно пред портата, така че да може да се засили и да я изкърти с едно рамо) Дръпнете се... ей сега ще изкъртия всичко... (Отстъпва още и се удря в Санту) *Куптари*, да му се не види! Още ли сте тука? Дръпнете се, че ще я поваля заедно с вас.

САНТУ Няма да си тръгна преди да...

ДЖУВАННИ (Креци обзет от гняв) По дяволите!... Дайте ми моя камък... Дайте ми моя камък, дон Пенни... (Пенни отива да избере един голям камък от купчината, която се намира в дъното на сцената вдясно, но Джуванни му извиква) Не! Не този, оня по-големия... Онзи!

САНТУ (Отначало не се решава, но сега, като се опасява, че камъка може да бъде запратен по него, решава бързо да си тръгне).

ПЕППИ (Повдига един огромен камък и го подава на Джуванни). Най-сетне се решихте да строшите тая порта. Ето, вземете!

ДЖУВАННИ (Приготвя се да запрати камъка по вратата).

БРАЗИ (Става и се отдалечева бързо). Чакай... преди да си направил някоя щуротия...

ДЖУВАННИ Няма... Всичко ще... (Спира, защото забелязва Нину).

НИНУ (Появява се от улицата вдясно, държи ключа за портата) Майсторе, ето ключа!

ДЖУВАННИ (Пуска на земята камъка, но не забелязва как пада върху крака на Пенни, който започва да ругае и обзет от болка, подскача на един крак. След това грабва ключа, като почти го изтръгва от ръката на Нину, отива да отвори портата и влиза като побеснял, следван от Нину и Пенни, който видимо накуцва).

БРАЗИ (Останал сам, разхожда се напред назад, като се колебае дали да влезе в работилницата или да остане навън).

АННА (Приближава се, тичайки от улицата в дъното на сцената и се спира при Брази) Дядо... вярно ли е? Избягал ли е?

БРАЗИ Вярно! Сутринта рано, казват.

АННА Но... може да е завършил рисунките?!

БРАЗИ Щеше досега да е предал работата. Ама кой знае какви ги е забъркал. Хайде погледни, че аз нямам сили да вляза.

ПЕППИ (Излиза пред портата с наведена глава).

АННА (Нетърпеливо) Дон Пенни, какво е направил?

ПЕППИ Нашарил е всичко!

АННА (Почти не вярва, но все пак с надежда)... Хубаво ли?

ПЕППИ Чудесно!

АННА (Забелязва тъжното изражение на Пенни) Ами... щом е така?!... Щом като я е нашарил...

ПЕППИ (Избухва) Баща ти нашари! И то хубаво го нашари!... Господа: работата предварително платена... Повече от месец и... каручката – същата. Даже четката не е пипнал. (Отправя се към улицата вдясно, спира на ъгъла и се подпира на стената, като почти изплаква) Да му се не види! Само като си помисля, че ония от Патерно са готови...

ОТ УЛИЦАТА ВДЯСНО СЕ ЧУВА ТЪЖНА ПЕСЕН.

ПРИБЛИЖАВАТ СЕ МУЗИКАНТИТЕ И ЦЯЛАТА

ФОЛКЛОРНА ГРУПА

ДЖУВАННИ (Излиза пред портата. Съсипан е. Свлича се на едно от стъпалата отпред, но обзет от притъп на гняв ритва другото крило на портата и отваря всичко. След това отново се свлича, както преди. В този момент, идвайки от работилницата се появява Нину; сломен застава пред портата. Със спокоен и решителен тон:) Нину, може да я вземеш. Каручката е твоя!

НИНУ (Излиза напред) Не! Каручката остава тук...
ще я изрисува Анна!

АННА (Приближава се до баща си и без думи го моли
за разрешение; след като Джуванни ѝ дава знак, че е съг-
ласен, изтичва при Нину и хванати за ръце се запътват
към работилницата).

ЧУВА СЕ КЛАКСОН ОТ УЛИЦАТА В ДЪНОТО НА СЦЕНАТА

ПИППИНА (Появява се на вратата) Анна... върви при
помпата.

АННА Не мога... Имам работа!... (Влиза в работилни-
цата заедно с Нину).

ЧУВА СЕ ОТНОВО КЛАКСОНЪТ

ДЖУВАННИ (Изправя се) Аз ще отида! (Вече прими-
рен, тръгва към дъното на сцената и излиза от дясната
страна на улицата, където се намира бензиновата ко-
лонка).

ПИППИНА (Остава пред вратата загледана в съпруга
си. След това подава на Брази старата шапка) Опà, вземи
тази. Не мога да намеря новата. (Пристъпвайки бавно
тя също се отправя към дъното на сцената, като про-
дължава да гледа към съпруга си, който оправя помпата).

БРАЗИ (С възстановени като по чудо сили си слага
шапката, и макар че ръцете му леко треперят, съблича
сакото; запретва ръкавите на ръзита и си оправя жи-
летката; накрая килва шапката и се приготвя да влезе в
работилницата, за да започне работа заедно с Анна).

ПЕППИ (Останал загледан във всичко което се случва,
но най-вече остава поразен от държанието на Брази. То-
гава тръгва, коленичи пред него и му целува ръцете, кои-
то не треперят толкова силно. След това, когато Бра-
зи с решителна крачка влиза в работилницата, става,
и забелязва музикантите, които заедно с фолклорната
група се приближават тихо от улицата вдясно. Тогава,
изпълнен с радост вика:) Хайде момчета, музика! Музи-
ка, и ще спечелим!

МУЗИКАНТИТЕ ПОДХВАЩАТ ИГРИВА МЕЛОДИЯ,
А ТАНЦЬОРИТЕ ИЗПЪЛНЯВАТ ВЕСЕЛ ТАНЦ ПРЕД
ПОРТАТА,
КАТО УВАИЧАТ СЪС СЕБЕ СИ И ДОН ПЕППИ.

ДЖУВАННИ (Влиза отново от дясно).

ПИППИНА (Тръгва към него).

КОГАТО ДЖУВАННИ И ПИППИНА СА ЕДИН СРЕЩУ ДРУГ,
ТЕ СЕ ПРЕГРЪЩАТ С ОБИЧ.
ВЕСЕЛИЕТО НАОКОЛО ПРОДЪЛЖАВА,
ДОКАТО ЗАВЕСАТА СЕ СПУСКА БАВНО.

КРАЙ

Джузеппе Спампинато (Пиппо)

ПОСЛЕДНАТА КАРУЧКА

Превод от сицилиански:

Даниела Илиева

Casa Sicilia, Sofia

Оформител:

Ивайло Найчев

За контакт:

dani.ilieva@alice.it

Формат 60/84/16

Обем 4.5 коли

Печат: „Булгед“

София 2015